

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙ ΔΥΤΙΚΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΦΛΩΡΙΝΑΣ

ΤΜΗΜΑ ΝΗΠΙΑΓΩΓΩΝ

ΠΤΥΧΙΑΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

«Μυθολογικά στοιχεία στη παιδική και εφηβική λογοτεχνία: Η περίπτωση του Harry Potter»

“The mythological elements in children's and adolescent literature: the case of Harry Potter”

ΦΟΙΤΗΤΡΙΑ: Σεβασμία Μαστροπαναγιώτη

ΑΕΜ: 3539

ΕΠΟΠΤΗΣ: Άννα Βακάλη, Καθηγήτρια

Β' ΒΑΘΜΟΛΟΓΗΤΗΣ: Τριαντάφυλλος Κωτόπουλος, Καθηγητής

ΦΛΩΡΙΝΑ, ΜΑΙΟΣ 2021

Περιεχόμενα

Λίστα Εικόνων:	3
Ευχαριστίες.....	5
Περίληψη.....	6
Εισαγωγή.....	8
Διερεύνηση των εννοιών του μύθου.....	10
Α. Διαχωρισμός των εννοιών μύθος και μυθολογία.....	10
Β. Αρχαία ελληνική και ρωμαϊκή μυθολογία μέσα στον χρόνο.....	13
3. Λογοτεχνία	16
Α. Παιδική & Εφηβική Λογοτεχνία	16
Β. Διασκευή Μυθολογιών Για Παιδιά.....	19
Γ. Η Προσφορά Των Μύθων Στο Παιδί.....	21
4. Τα βιβλία του Harry Potter(Τζ.Κ. Ρουλινγκ)	23
Α. Το έργο	23
Β. Οι χαρακτήρες	28
Γ. Μυθικά στοιχεία.....	32
Δ. Πλάσματα	43
Η. Αντικείμενα & Μαθήματα.....	55
Συμπεράσματα.....	57
Βιβλιογραφικές Αναφορές	59

Λίστα Εικόνων:

Εικόνα 1: Τζόαν Ρουλινγκ, η δημιουργός του φανταστικού κόσμου του Χάρι Πότερ	9
Εικόνα 2: Η Βασική σειρά βιβλίων του Χάρι Πότερ.....	10
Εικόνα 3: Κέρβερος, ο φύλακας του Κάτω Κόσμου	44
Εικόνα 4: Κένταυρος	46
Εικόνα 5: Γιγαντομαχία	47
Εικόνα 6: Ο Δράκος στη ταινία του Χάρι Πότερ, το κύπελλο της φωτιάς.....	48
Εικόνα 7: Φοίνικας	49
Εικόνα 8: Ο Βασιλίσκος στο κόσμο του Χάρι Πότερ	50
Εικόνα 9: Ωραιόμορφος.....	51
Εικόνα 10: Σειρήνες.....	52
Εικόνα 11: Η Σφίγγα των Ναξίων	53
Εικόνα 12: Αρπυία το μυθικό τέρας με σώμα πουλιού και κεφάλι γυναίκας.....	54
Εικόνα 13: Η Χίμαιρα.....	55

Λίστα Πινάκων:

Πίνακας 1: Τα μυθικά στοιχεία στο Χάρι Πότερ37

Πίνακας 2: Οι Χαρακτήρες της βασικής σειράς των βιβλίων του Χάρι Πότερ και η
σύνδεσή τους με την μυθολογία42

Ευχαριστίες

Η εν λόγω παράγραφος δημιουργήθηκε με στόχο την έκφραση των θερμών μου ευχαριστιών προς την κυρία Άννα Βακάλη, την επόπτρια της συγκεκριμένης πτυχιακής εργασίας για την πολύτιμη βοήθεια της, τις συμβουλές και την καθοδήγηση που μου πρόσφερε κατά την διάρκεια της συγγραφής της.

Τέλος, θα ήθελα να ευχαριστήσω και τον κο Τριαντάφυλλο Κωτόπουλο για τον χρόνο που αφιέρωσε στην ανάγνωση και διόρθωση της παρούσας εργασίας και ήταν τιμή μου που τον είχαν καθηγητή στα τέσσερα χρόνια των σπουδών μου.

Περίληψη

Η παρούσα πτυχιακή εργασία πραγματεύεται τα μυθολογικά στοιχεία στη παιδική και εφηβική λογοτεχνία, στη περίπτωση του Harry Potter. Στόχος είναι η ανακάλυψη των μυθολογικών στοιχείων που υπάρχουν συγκεκριμένα στα βιβλία του Χάρι Πότερ. Αρχικά στην εισαγωγή γνωρίζουμε την συγγραφέα και το έργο της. Έπειτα διαβάζουμε για την έννοια του μύθου και της μυθολογίας και ποια είναι η διαφορά τους. Στη συνέχεια, γίνεται αναφορά στην αρχαία ελληνική και ρωμαϊκή μυθολογία μέσα στον χρόνο. Γίνεται λόγος για την παιδική και εφηβική λογοτεχνία, για τις διασκευές μυθολογιών για παιδιά και ποια είναι η προσφορά των μύθων στο παιδί. Το τελευταίο κεφαλαίο της εργασίας, αφορά τον Χάρι Πότερ. Γνωρίζουμε τον κόσμο και ερχόμαστε σε επαφή με τα μυθικά πλάσματα και με την μυθολογία που έχει δανειστεί η συγγραφέας για να δημιουργήσει την ιστορία του Χάρι Ποτέρ.

Λέξεις- κλειδιά : Μύθος, μυθολογία, παιδική, εφηβική λογοτεχνία, Χάρι Πότερ

Summary

This dissertation deals with the mythological elements in children's and adolescent literature, in the case of Harry Potter. The goal is to discover the mythological elements that exist specifically in the Harry Potter books. Initially in the introduction, we learn about the author and her work. During the introduction, information about the author and her work are presented. Then the concepts of myth and mythology are analyzed, and their differences are pointed out. Next, the course of ancient Greek and Roman mythology is described with the pass of time. There is talk of children's and adolescent literature, adaptations of mythologies for children and what the myths offer to the child. Through the last chapter of the work, Harry Potter is presented in detail. We get to know the world and get in touch with the mythical creatures and the mythology that the author has borrowed to create the Harry Potter story.

Keywords: Myth, mythology, children's, teenage literature, Harry Potter

Εισαγωγή

Η Τζ.Κ. Ρόουλινγκ είναι η δημιουργός του φανταστικού κόσμου του Χάρι Ποτέρ. Κατάφερε να πουλήσει σε ολόκληρο τον κόσμο πενήντα εκατομμύρια αντίτυπα και τα βιβλία έχουν μεταφραστεί σε περισσότερες από ογδόντα γλώσσες. Επίσης, τα βιβλία του Χάρι Πότερ έχουνε γυριστεί σε ταινίες και συγκεκριμένα σε επτά κινηματογραφικές, ακολουθούμενες την βασική σειρά των βιβλίων του. Η σειρά που ακολουθείται στους τίτλους των συγγραμμάτων είναι η εξής. Η φιλοσοφική λίθος, Ο Χάρι Πότερ και η κάμαρα με τα μυστικά, Ο Χάρι Πότερ και ο αιχμάλωτος του Αζκαμπάν, Ο Χάρι Πότερ και το κύπελλο της φωτιάς, Ο Χάρι Πότερ και το τάγμα του φοίνικα, Ο Χάρι Πότερ και ο ημίαιμος πρίγκιπ και Ο Χάρι Πότερ και οι κλήροι του θανάτου (Ρόουλινγκ, 1998).

Η δημιουργός του Χάρι Πότερ σπούδασε στο Exeter γαλλικά και έκανε κλασικές σπουδές. Έχοντας τις γνώσεις των σπουδών της, έγραψε τα μαγικά ξόρκια του φανταστικού κόσμου του Χάρι Πότερ. Διαβάζοντας τα βιβλία, παρατηρείται η χρήση της λατινικής γλώσσας για την γραφή ορισμένων ξορκιών. Η Ροουλινγκ έφτιαξε τον Χάρι να είναι αγαπητός στους αναγνώστες και κατάφερε να δημιουργήσει έναν νέο κόσμο. Περιμένοντας το τρένο στο Μάντσεστερ το 1990, καθώς πήγαινε προς στο Λονδίνο εμπνεύστηκε τον φανταστικό της ήρωα (Perpetual Team 2021, ό.α. στο Perpetual magazine). Βέβαια στις 21 Μαΐου το 2020 η δημιουργός Τζ.Κ. Ρόουλινγκ δημοσίευσε στο Twitter ότι πράγματι ξεκίνησε να γράφει τη Φιλοσοφική Λίθο στο Εδιμβούργο, αλλά είχε ήδη ξεκινήσει την συγγραφή του βιβλίου σε ένα διαμέρισμα στο Λονδίνο. Ο θάνατος της μητέρας της την οδήγησε στο να προσδώσει τον χαρακτηρισμό του ορφανού παιδιού στον κεντρικό ήρωα της ιστορίας της. Όπως και η ίδια είχε δηλώσει σε μια συνέντευξη στο The Guardian το 1998, ο Χάρι Ποτέρ για να είναι δυνατός σαν χαρακτήρας και γενναίος χρειαζόταν να είναι χωρίς τους γονείς του γιατί δεν θα φοβόταν μήπως τους στεναχωρήσει. Επίσης η μαγική σχολή, Χόγκουαρτς χρειαζόταν να έχει την μορφή οικοτροφείου και είχε αναφέρει ότι τα σημαντικότερα γεγονότα πραγματοποιούνται κατά τη διάρκεια την νυκτός. Τέλος, από τις δικές της εμπειρίες ανέφερε ότι τα παιδιά αναζητούν την ασφάλεια και η μαγική σχολή αποτελεί ένα ασφαλές μέρος (Esos 2020, ό.α. sputniknews).

Εικόνα 1: Τζόαν Ρουλινγκ, η δημιουργός του φανταστικού κόσμου του Χάρι Πότερ

Ο Χάρι Ποτέρ είναι μάγος όπως ήταν και οι γονείς του. Για τη συγγραφέα οι μάγοι είναι σαν τους απλούς ανθρώπους, μπορεί να πραγματοποιούνε μαγικά ξόρκια αλλά όπως και εμείς συμβιώνουν με τους άλλους και έχουνε καθημερινές ασχολίες. Ακόμη οι άνθρωποι χωρίς μαγικές ικανότητες ή αλλιώς Μαγκλς, όπως τους χαρακτηρίζει στα βιβλία της, έχουν δικά τους μαγαζιά, πανεπιστήμια αλλά και υπουργεία. Οι μάγοι στο φανταστικό κόσμο της Τζόαν Ρόουλινγκ αγαπάνε, κάνουν όνειρα, που επιθυμούνε να γίνουνε πραγματικότητα, ζηλεύουν, ειρωνεύονται, μάχονται, υποστηρίζουν ο ένας τον άλλον, συμφιλιώνονται και τσακώνονται. Στους δύο προαναφερθέντες κόσμους κυριαρχεί το αίσθημα της αδικίας και του δικαίου, του καλού και του κακού του έρωτα και της φιλίας, της η ζωής και του θανάτου (Κοντολέων,1998 ό.α. στο Ρόουλινγκ, 1999). Ο κεντρικός χαρακτήρας είναι ο Χάρι Πότερ, ο οποίος θυμίζει ένα φυσιολογικό αγόρι που είναι έξυπνος, δείχνει κουράγιο, έχει ανασφάλειες και διαθέτει μαγικές δυνάμεις. Είναι μυθιστορηματικός ήρωας σκοπός είναι οι αναγνώστες των βιβλίων να τον αγαπήσουν. Ο Χάρι μεγάλωσε σε ένα κοινωνικά και συναισθηματικά στερητικό περιβάλλον οι φροντιστές του οποίου ήταν οι συγγενείς του, οι οποίοι είναι Μαγκλς. Οι συγγενείς-φροντιστές οι οποίοι μεγάλωσαν τον Χάρι, μετά τον θάνατο των γονιών του, προσέδιδαν τους μάγους κατά επέκταση και στους γονείς του Χάρι τον χαρακτηρισμό των «ανώμαλων» (Κοντολέων,1998 ό.α. στο Ρουλινγκ, 1999).

Στα βιβλία του Χάρι Πότερ εντοπίζονται στοιχεία ελληνικής και ρωμαϊκής μυθολογίας, καθώς πολλοί από τους ήρωες των βιβλίων παρουσιάζουν εμφανής ομοιότητες στα ονόματα και σε κάποια άλλα στοιχεία που αφορούν τόσο στον χαρακτήρα με μυθολογικά πρόσωπα (Κοντολέων, 1998 ό.α στο Ρουλινγκ,1999). Η παρουσίαση των στοιχείων της ελληνικής και ρωμαϊκής μυθολογίας πραγματοποιείται εκτενέστερα σε επόμενα κεφάλαια.

Εικόνα 2: Η Βασική σειρά βιβλίων του Χάρι Πότερ

Διερεύνηση των εννοιών του μύθου

Α. Διαχωρισμός των εννοιών μύθος και μυθολογία

Ο μύθος και η μυθολογία σχετίζονται με την Ελλάδα και τον πολιτισμό της (Κοντάκος, 2003). Αρχικά ο μύθος, κατείχε την έννοια του λόγου χωρίς την διάκριση αληθινών ή ψευδών στοιχείων. Στα έργα του Αισχύλου και Ομήρου συναντάται η έννοια αυτή. Επιπλέον, ο μύθος συναντάται και με την έννοια του προφορικού λόγου. Γενικά ο μύθος αντιπροσωπεύει τον λόγο που δεν είναι επαληθεύσιμος και δεν εμπεριέχει το ψεύδος (Vernant, 2003). Ο μύθος μπορεί να συναντηθεί με την έννοια του λόγου (Fatus), με την έννοια του λόγου ή της λέξης ή της ρήσης, με την έννοια της μοίρας

(Fatum) ή με την έννοια του μωρού λόγου (Fatuus fatu). Στη λατινική γλώσσα, ο όρος Fabula αντιστοιχεί στον λόγο σε προφορικό επίπεδο, εν αντιθέσει με άλλες γλώσσες ευρωπαϊκού φάσματος στις οποίες διαχωρίζεται η συγκεκριμένη έννοια από την έννοια Myth (Παπαγεωργίου, 2010). Ο προσδιορισμός του όρου fable αναδεικνύει την ατομική δημιουργία του μύθου, ο οποίος έχει διδακτικό και διαπλαστικό χαρακτήρα ηθικού περιεχομένου, με τους ήρωες να παρουσιάζονται με τη μορφή ζώου ή άψυχων αντικειμένων, πρακτικής σημασίας για τους ανθρώπους. Τα ονόματα πολλών μυθοποιών έχουν διασωθεί όπως για παράδειγμα εκείνο του Αισώπου (May, 1995). Από την άλλη, με τον όρο μύθο (Myth) νοείται η προσπάθεια συλλογικής ή προϊστοριογραφικής επινόησης σε παρελθοντικό μη προσδιορισμένο χρόνο, αναφερόμενοι στους θεούς και στους ήρωες, κομμάτια της οποίας και μέσω καλλιτεχνικής επεξεργασίας, διαφυλάττονται στην τέχνη. Στην αγγλική γλώσσα η έννοια Myth χρησιμοποιείται για τις ενέργειες των θεών και η έννοια Legend για αυτά που πράττουν οι ήρωες (Saxby, 1996 ό.α. στο Παπαγεωργίου). Οι παραπάνω έννοιες δεν διαχωρίζονται στην ελληνική γλώσσα.

Είναι σημαντικό να μπορούμε να ξεχωρίζουμε την έννοια του μύθου και της μυθολογίας, επειδή δεν σημαίνουν το ίδιο. Σύμφωνα με τον Malinowski, ο οποίος βασιζόμενος στις παρατηρήσεις του για το πώς λειτουργούσε ο μύθος στα πρωτόγονα κοινωνικά πλαίσια, συμπέρανε ότι ο μύθος αποτελεί μια πραγματικότητα και καταστάσεις οι οποίες βιώνονται και όχι απλά ένας αφηγηματικός λόγος. Η μυθολογία έρχεται μετά τον μύθο, είναι η θεωρητική μορφή του, δεν εμπεριέχεται σε αυτόν και κάνει προσπάθεια προκειμένου να προβεί στην εξέταση και ερμηνεία του. (Παπαγεωργίου, 2010). Οι ανάγκες του ανθρώπινου είδους αποτέλεσαν τη βάση για τη δημιουργία του μύθου. Αντίθετα, η μυθολογία είναι η αισθητική δημιουργία αυτού. Κατά τον Renan η σημασία του μύθου διατηρείται ακέραια μόνο στις περιόδους που οι άνθρωποι πιστεύουν ότι ζουν ακόμα στον κόσμο των θεών και χωρίς να γνωρίζουν και να κατανοούν τους φυσικούς νόμους. Η αφέλεια των ανθρώπων φαίνεται να εκλείπει πριν να τελειώσει ο παγανισμός (Renan, 1996 ό.α. στο Παπαγεωργίου, 2010). Οι μυθογονιστές και οι εμπειρίες τους έχουν οδηγήσει στην κατανόηση ότι η διαδικασία μετάβασης του μύθου στη μυθολογία δίνεται να λάβει πολλές και διαφορετικές ερμηνείες ίσως και αντικρουόμενες. Η εύρεση της αληθινής σημασίας του μυθικού στοιχείου πέρα του φαινομενολογικού νοήματός του, απασχόλησε τους μυθογονιστές (Ruthven, 1988).

Αντίθετα, από την πλευρά «μονιστικών» θεωριών το ενδιαφέρον στρέφεται στο αληθές γεγονός που αποτέλεσε και την πηγαία δύναμη αυτών. Η προσέγγιση των μύθων από τους μονιστές, εμμένοντας από την ταύτιση του μέρους με το όλον γεγονός που καταδεικνύει των λανθασμένο τρόπο αντίληψης όσον αφορά στη μετατροπή της μεθόδου σε κάτι απόλυτο και ταυτόχρονα προβαίνοντας σε λογικό σφάλμα αποστρέφουν το ενδιαφέρον από την εξαίρεση και την ανωμαλία που μαγνητίζουν το ενδιαφέρον επόμενων ερευνητών (Παπαγεωργίου, 2010). Ο ερμηνευτής αναζητώντας την αλήθεια, προσπαθεί να καταφέρει τον «εκχριστιανισμό» της μυθολογίας που αφορά τους αρχαίους θεούς, διότι το θεϊκό στοιχείο σε μια πολυθεϊστική κοινωνία δεν αντανακλά την μέγιστη δύναμη ενός θεού. Αντίθετα είναι προσανατολισμένη στα δεδομένα της επίγειας ζωής. Στις αρχές του εικοστού αιώνα, οι μύθοι θεωρούνταν ως κοινωνικά φαινόμενα (Παπαγεωργίου, 2010). Ο συνδυασμός του θρησκευτικού στοιχείου από τον μύθο με του κοινωνικού, πολιτικού και θρησκευτικού συστήματος, αναπροσαρμόζεται πάνω στις αρχές της πόλης-κράτους και βασίζεται σε μια αλληλουχία αφηγήσεων με αρκετές διαφοροποιήσεις που μεγεθύνουν τα όρια για εξατομικευμένη πρόσληψη και ερμηνεία (Παπαγεωργίου, 2010).

Βέβαια, οι αρχαίοι Έλληνες αμφισβητούσαν τον μύθο ως σύστημα αληθινών γνώσεων, στο οποίο έπρεπε να συμμορφωθούν όλοι και να υποταχθούν. Οι αμφισβητήσεις ξεκίνησαν στον έκτο αιώνα και οδήγησαν σε καθολικές διαφοροποιήσεις, προκαλώντας μια μορφή επανάστασης στον τομέα παραδοσιακών αξιών και πεποιθήσεων. Η αδυναμία προσαρμογής των θεών που επικρατούσαν στον Όμηρο και στον Ησίοδο στο σύνολο των νέων αναγκών, συγκρούστηκε με το νέο ιδεολογικό πλαίσιο των Ελλήνων (Renan, 1996 ό.α. στο Παπαγεωργίου, 2010). Οι προσπάθειες κατανόησης του μύθου, ξεκινούν από τότε που οι μυθοποιητικές δραστηριότητες και η απόκτηση μυθικής συνειδητότητας απαρτίζουν σημαντικό ιστορικό γεγονός και επιτυγχάνεται η υιοθέτηση της πειθαρχίας που διέπει τον προφορικό λόγο από τις προφορικές παραδόσεις. Οι πολλές ερμηνείες για την έννοια των μύθων, δηλώνει το μεγάλο ενδιαφέρον για την συγκεκριμένη θεματική. Το μυθικό στοιχείο λαμβάνει τη μορφή λογοτεχνίας όταν στερείται της ηθικής δύναμης της υποχρέωσης (Caillois, 1981 ό.α. στο Παπαγεωργίου, 2010). Γενικά, τα μυθικά στοιχεία μπορούν να θεωρηθούν προεπιστημονικά και προφιλοσοφικά στοιχεία σκέψης της περιόδου πριν την οποία οι γραπτές καταγραφές των ιστοριών μετατραπούν σε μορφή πεζού λόγου. Η αλληγορική ερμηνεία ως αποτέλεσμα μετάφρασης αυτών των μορφών

σκέψης, είναι αποτέλεσμα αντιμετώπισης ηθικών κρίσεων και ιστορικής ή ορθολογικής ερμηνεία και η ιστορική ή ορολογική ερμηνεία αποτέλεσμα προσέγγισης λογικών κρίσεων (Kennedy, 2008). Τον σημαντικότερο ρόλο για την αποτύπωση του μύθου σε γραπτό λόγο, τον είχε ένας ερμηνευτής ο οποίος μπορούσε να κατανοήσει, να αποδεχθεί ή να μην εγκρίνει τον μύθο. Για τον λόγο αυτό μπορούμε να πούμε πως μεταξύ του μύθου και των παραληπτών, βρίσκεται ο ερμηνευτής, ο οποίος καθώς ήταν εξειδικευμένος με μύηση στα μυστικά του μύθου, κάνει χρήση της γνώσης του είτε υπερ του μύθου είτε εναντίον του.

B. Αρχαία ελληνική και ρωμαϊκή μυθολογία μέσα στον χρόνο

Η διήγηση του Ευήμερου που πραγματοποιήθηκε τον τρίτο αιώνα π.Χ. μια ιστορίας για τους μεγαλύτερους και αρχέγονους θεούς, τον Δία και Ουρανό, περιλάμβανε την εμφάνιση των τελευταίων ως διάσημων βασιλιάδων, η θεοποίηση των οποίων παρήλθε κατόπιν των προσφερόμενων εκ μέρους τους ευεργεσιών προς τους ανθρώπους (Παπαγεωργίου, 2010). Ο Παλαίφατος (δεύτερος αιώνας π.Χ.) αναζητούσε το αληθές συμβάν των ποιητών και των λαογράφων, που έκρυβαν με τις αξιοπερίεργες μορφές των ηρώων, που αποσκοπούσαν στον εντυπωσιασμό του λαού. Επομένως, προέβη στην ενασχόληση με τους μύθους που αφορούσαν ήρωες. Οι σοφιστές πίστευαν ότι οι μύθοι αποτελούσανε δημιουργήματα από τους ποιητές, προκειμένου να βοηθηθούν οι νομοθέτες και να προβούν στην καθοδήγηση των απλοϊκών πνευμάτων της εύρεσης του δρόμου της αρετής. Η παραπάνω θεώρηση αποτέλεσε άποψη του Πολύβιου και του Στράβωνου. Σε αντίθεση με τον Διόδωρα και Σικελιώτη η σύσταση του οποίου έγκειται στην αποτροπή της θεώρησης των μύθων ως υπερβολικών, σύμφωνα με τα νεότερα δεδομένα (Κακριδής, 1986).

Στην μεσαιωνική εποχή, η ελληνική μυθολογία γνωστοποιήθηκε στις περιοχές της Ευρώπης. Στον Μεσαίωνα έγινε επιχείρηση αποκατάστασης των θεών που λάτρευαν οι ειδωλολάτρες, με τη χρήση των κειμένων που οδήγησαν στην εμφάνιση εικόνων άγνωστων στον αρχαίο κόσμο. Κατά τον Seznec, η επιβίωση των θεών στην εν λόγω περίοδο προήλθε μέσω συστήματος ιδεών που υπήρχε στο τέλος της ειδωλολατρικής περιόδου (Seznec, 1996 ό.α. στο Παπαγεωργίου, 2010), στο οποίο ενσωματώθηκαν σταδιακά μυθολογικές ερμηνείες ιστορικού και αλληγορικού περιεχομένου διαμέσου της παγκόσμιας ιστορίας, των ηθικών επιστημών και της

ειδικότητας. Πρόκειται για συμβάν σημαντικό, το οποίο έγινε λόγος να διατηρηθεί ακέραιη η μυθολογία έναντι στους εχθρούς της (Παπαγεωργίου, 2010).

Σύμφωνα με τους εθνογενείς μύθους, όπως ονομάστηκαν από τον Gaston Paris, πρόγονος ενός έθνους ήταν ένας ήρωας ή ένας που ήταν μίσος θεός και μισός θνητός. Οι ίδιοι, παρά τα χαρακτηριστικά της εξανθρώπισης και της οικειότητας που θύμιζαν την εικόνα πιθανών προγόνων, συνέχιζαν να έχουν τη μυθική γοητεία (Παπαγεωργίου, 2010). Οι «γενάρχες» προστατεύαν τους λαούς της προγονικής γενιάς, κατάγονταν, δοξάζονταν και ήταν αλαζονικοί ηγέτες (Παπαγεωργίου, 2010). Στα Βυζαντινά χρόνια η ύπαρξη αυλικών διασκευών στους αρχαίους ελληνικούς μύθους δεν παρουσιάζανε μεγάλη απήχηση, διότι κατά τους βυζαντινούς η επίγνωση του Ομήρου μέσω του πρωτότυπου τους οδηγούσε στην υιοθέτηση της άποψης ότι το πλήθος των διασκευών ήταν αχρείαστο (Krumbacher, 1900). Η καταδίκη των παγανιστικών θεωριών και της θεολογίας, κρίθηκε μέσω των πατέρων της εκκλησίας όμως ουσιαστικά στρέφονταν γύρω από την Αγία Γραφή, προσδίδοντας τη λάμψη του ελληνικού πολιτισμικού στοιχείου που δρούσε σαν εκπαιδευτικό και πνευματικό εργαλείο (Hunger, 1995).

Οι μορφωμένοι του 12^ο αιώνα γνώριζαν ως πηγή του πολιτισμού τους τον ελληνό-ρωμαϊκό. Η αποκάλυψη των χειρόγραφων-πραγματειών επιτυγχάνεται σε δύο σκέλη. Μέσω ενός περιγραφικού και σύντομου, όπου οι συγγραφείς ξεκινούν με την σχεδίαση των πορτρέτων και την αναφορά των χαρακτηριστικών συμβόλων των θεών. Το δεύτερο μέρος εστιάζει στην ηθικότητα, όπου οι μορφές και οι συμβολισμοί ερμηνεύονται έχοντας σκοπό ηθικοπλαστικό (Παπαγεωργίου, 2010). Συχνά η προέλευση των στοιχείων από τις περιγραφές και τα σχόλια δεν προέρχονται μέσω των κλασικών συγγραφέων, αλλά μέσω ανθρώπων (μυθογράφων, ειδωλολατρών, χριστιανών & σχολιαστών) οι οποίοι βιώσαν τα παρακμαικά έτη και έχοντας την συνήθεια να οδηγούνται στη εύρεση των μυστικών του επιστημονικού κλάδου και της σοφίας, τα οποία βρίσκονται στους μύθους (Παπαγεωργίου, 2010). Στο κάθε στάδιο μεγαλώνει η πιθανότητα πραγματοποίησης λαθών μέσω των μεταφράσεων και των προσαρμογών που λαμβάνουν χώρα. Κατά τον Seznes, στη μεσαιωνική περίοδο τα αρχαία μυθολογικά πρόσωπα κατάφεραν να επιβιώσουν.

Η περίοδος της Αναγέννησης, οδήγησε τα εν λόγω πρόσωπα στην αποκατάσταση των κλασικών μορφών τόσο στην περίοδο της Αναγέννησης όπως και στην Μεσαιωνική περίοδο. Όταν κοιτούσαν τους θεούς στα πρόσωπα τους, έβλεπαν

τους προάγγελους του πολιτισμού. Οι Δυτικοευρωπαίοι ξεκίνησαν να δείχνουν την εθνικού επιπέδου συνείδηση μέσα από τη μυθολογία και στο πλαίσιο της τέχνης της Αναγέννησης (Παπαγεωργίου, 2010). Η ύπαρξη ορισμένων εκλαϊκευτών τους προσέδιδε τον ρόλο του διαμεσολαβητή, προκειμένου να εκλαϊκεύσουν τις διάφορες θρησκευτικές παραδόσεις. Οι διαμεσολαβητές είχαν τη μορφή συγγραμμάτων, εγχειριδίων ή λεξικών μέσω των οποίων είχε την δυνατότητα κάποιος να βρει με μια σχετική ευκολία πληροφορίες που σχετίζονταν με τα θείκα στοιχεία. Η προέλευση των πληροφοριών ήταν από τη μεσαιωνική μυθογραφική παράδοση, όπως και από των σύγχρονων συλλογών της Ιταλικής επικράτειας (Παπαγεωργίου, 2010).

Ο Toynebee δηλώνει ότι κατά την περίοδο της Αναγέννησης, η μυθολογία εμφανίζεται με μορφή διαμεσολαβημένης εικόνας της αρχαιότητας. (Toynebee, 1962). Στη μυθολογία η ζωντάνια «χάνεται» με τον χρόνο καθώς οι άνθρωποι προσπαθούν να την ερμηνεύσουν χρησιμοποιώντας τη λογική τους σκέψη και όχι τα συναισθήματά τους. Από το σύνολο των μυθολογικών κύκλων, γνωστότερος αποτελεί εκείνος του Τρωικού κατά την Μεσαιωνική περίοδο και την περίοδο της Αναγέννησης (Κακριδής, 1986). Στη χώρα της Γαλλίας κατά τον δέκατο έβδομο αιώνα ο ορισμός της μυθολογίας αφορούσε σε ευγενή επινοήματα διδακτικού περιεχομένου με τον διαπλαστικό σκοπό για τους νέους και ως μορφή διαπαιδαγώγησης για τους πρίγκιπες. Η αντιπαλότητα που υπήρχε ανάμεσα στους χριστιανούς και τους ειδωλολάτρες, υπήρχε από τα τέλη της αρχαιότητας. Η Αναγέννηση κατάλαβε ότι υπήρχε ιστορική απόσταση και έτσι έκαναν προσπάθειες να καλυτερεύσουν οι σχέσεις μεταξύ των δυο κόσμων, που ήταν χωρισμένοι για χρόνια. Οι αρχαίοι μύθοι χρησιμοποιούνταν ως εργαλείο της ηθικής εκπαίδευσης και ήταν πολύ σημαντικοί στη Μεσαιωνική περίοδο και την περίοδο της Αναγέννησης (Παπαγεωργίου, 2010).

Οι πιστοί της χριστιανικής λατρείας, ήρθαν αντιμέτωποι με το πώς να διαφυλάξουν τη μυθολογία ως πνευματική κληρονομιά αποφεύγοντας να προβούν σε υπονόμηση του χριστιανικού θρησκευάτος. Το πλαίσιο του αρχαίου κόσμου, ενώ στην αρχή συμβάδιζε με το πλαίσιο της χριστιανικής θρησκείας εν τέλει αποδείχτηκε ότι βρισκόταν σε αρμονία με εκείνη. Αυτό πραγματοποιήθηκε εξαιτίας της κλασσικής μόρφωσης των κληρικών καθώς οδηγήθηκαν στο να ερμηνευθούν οι μύθοι αλληγορικά, με σκοπό να αποφευχθούν οι αντιφάσεις με τον χριστιανισμό. Κάποιοι απέρριψαν την παράδοση που αφορούσε τους μύθους και εισηγήθηκαν να καταργηθεί. Στο πλαίσιο του συμβιβασμού (Seznec, 1996 ό.α. στο Παπαγεωργίου, 2010) η

πραγματοποίησή του, προέβη μέσω τεσσάρων επιπέδων: του ιστορικού, φυσικού, ηθικού και εγκυκλοπαιδικής παράδοσης.

Το πρώτο επίπεδο αφορά την εξήγηση του μύθου με τρόπο ορθολογικό και θεωρεί ότι οι θεοί, αν και αρχικά ήταν σαν τους καθημερινούς απλούς ανθρώπους και βασιλιάδες, μετέπειτα όμως υπερεκτιμήθηκαν, τους δόθηκε μεγαλύτερη αξία και όλοι τους λατρεύανε σαν θεούς (Παπαγεωργίου, 2010). Έπειτα, κατά τον Sez nec η φυσική παράδοση, αφορά στο να επιβιώσουν οι αρχαίοι θεοί μέσω της οδούς της σχετικής με τη φυσική φιλοσοφία που στη Μεσαιωνική εποχή και την εποχή της Αναγέννησης τη συσχετίζουν με στοιχεία από την επιστήμη της αστρολογίας. Ο αστρικός ντετερμινισμός άρχισε από τα τέλη του αρχαίου κόσμου μέχρι τον δέκατο έβδομο αιώνα. Προέκυψε ο συμβιβασμός της εκκλησίας με την επιστήμη της αστρολογίας πιστεύοντας ότι το σύνολο των άστρων αποτελούσε ενδεικτικό σήμα της θέλησης του Θεού. Το πλήθος των πλανητών και των ζωδίων, έλαβαν την ονομασία τους μέσω της ελληνικής μυθολογίας. Μέσω της ηθικής παράδοσης, εξηγούνται αλληγορικά οι μύθοι λειτουργώντας σαν μέσω ηθικής διδαχής. Γίνεται ταύτιση των αρχαίων θεών με τα χαρίσματα, το σύνολό των καταστάσεων που αφορούν τον ψυχικό τομέα και άλλων αφηρημένων εννοιών. Τέλος, η εγκυκλοπαιδική παράδοση αναφέρεται στο ότι η εξήγηση αποδίδεται λαμβάνοντας υπόψη τη θέση που κατέχει ο καθένας στο “Scientia Universalis” που έχει την έννοια του ολοκληρωμένου συνόλου και των ποικιλιών αυτού (Παπαγεωργίου, 2010).

3. Λογοτεχνία

A. Παιδική & Εφηβική Λογοτεχνία

Η λογοτεχνία για παιδιά χαρακτηρίζεται από το στοιχείο της αρτιότητας συνδυάζοντας το σύνολο των αισθητικών αναγκών και ενδιαφερόντων των παιδιών, προσανατολισμένο στις αντιληπτικές και γλωσσικές ικανότητές τους και στο κοινωνικό-συναισθηματικό επίπεδο. (Φιλίας, 1985 & Κονδύλης, 1991 ό.α. στο Παπαγεωργίου, 2010).

Ο ιστορικός ρομαντισμός αφήνοντας το στίγμα του στο ιστορικό ρεαλισμό στο πλαίσιο της λογοτεχνίας συντέλεσε στο να διατηρηθεί η Μεγάλη Ιδέα προκαλώντας έξαρση στο εθνικό φρόνημα και η διάρκεια του Μακεδονικού αγώνα καθώς και το γεγονός ότι επικράτησε η δημοτική γλώσσα χάρη στον εκπαιδευτικό όμιλο και τις κινητοποιήσεις του άσκησαν επιρροές στη παιδική λογοτεχνία (Παπαγεωργίου, 2010). Κατά τα χρόνια αυτά έγινε διαχωρισμός μεταξύ της ιδιότητας των παιδιών και των μαθητών. Το παιδί είναι αυτό που απασχολεί τη λογοτεχνία. Στις περιπέτειες της Πηνελόπης Δέλτα επιδιώκονται τα στοιχεία ενός ανεξάρτητου αφηγηματικού χαρακτήρα, ο οποίος προσδίδει έναν διαφορετικό τόνο που απευθύνεται σε νεαρές ηλικίες και είναι ξέγνοιαστος. Κάτω από αυτές τις συνθήκες η λογοτεχνία για παιδιά είδε ταχεία ανάπτυξη πρωτοπόρους συγγραφείς, οι οποίοι συνέβαλαν σημαντικά στην δημιουργία της νέας λογοτεχνίας αλλά και διακρίθηκαν για τις προσπάθειές τους που έκαναν για να επικράτηση η δημοτική γλώσσα (Παπαγεωργίου, 2010).

Τα παιδιά στη πεζογραφία είναι ανυπάκουα και αποτελούν αφηγηματικά πρόσωπα, αλλά αποτελεί αφηγηματικό πρόσωπο έχοντας ιδιαίτερα στοιχεία στον χαρακτήρα τους και χρησιμοποιούν ως πρότυπο τους ενήλικες. Τα παιδιά θεωρούνται τέλεια όταν συμπεριφέρονται όπως οι μεγάλοι, δηλαδή είναι ενήλικοι ήρωες με ενδυμασία ανήλικου ατόμου. Μια διαφορά είναι ότι τα αρχέτυπα έργα δημοτικής γλώσσας δεν αναδεικνύουν το χρέος, την υπακοή και τις τιμωρίες (Παπαγεωργίου, 2010).

Η λογοτεχνία για ενήλικες λειτουργεί ως πρόδρομος της λογοτεχνίας των παιδιών τόσο στη γραφή όσο και στα περιεχόμενα (Παπαγεωργίου, 2010). Ο Παπαδιαμάντης έδωσε στα παιδιά ρόλο που επηρεάζει το πως θα εξελιχθεί η πλοκή. Ο Ξερόπουλος προχώρησε στην αναγνώριση των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών των παιδιών. Η Πηνελόπη Δέλτα έδωσε στο σύνολο των παιδιών πρωταγωνιστικούς ρόλους με σκοπό να διαδραματίσουν σημαντικό ρόλο στο πως θα εξελιχθεί η πλοκή. Σύμφωνα με την Γαλάτεια Καζαντζάκη (1913), το άτομο που θα προβεί στο γράψιμο ενός παιδικού βιβλίου είναι ανάγκη να νιώθει αγάπη, τρυφερότητα για τα παιδιά λειτουργώντας και εκείνο ως παιδί. Στα τέλη του 19ου αιώνα και έως τις αρχές του 20ου αιώνα προωθείται η άποψη των συγγραφέων για τα παιδιά ότι αποτελούν ήρωες λογοτεχνικών κειμένων.

Η εφηβική λογοτεχνία από την άλλη, εμφανίστηκε στην Αμερική και στη συνέχεια στην Ευρώπη την εποχή του 60' και στην Ελλάδα την εποχή κυρίως του 90'. Για την εφηβική λογοτεχνία σαν όρος, δεν έχει επιτευχθεί ένας πλήρως αποδεκτός εννοιολογικός προσδιορισμός. Αποτελεί έναν νέο όρο σε όλες τις χώρες. Στα μέσα του 1990 επήλθε ο διαχωρισμός της από την παιδική λογοτεχνία με τις συνοδές αντίρρησης για το αν αποτελεί ένα ξεχωριστό είδος από την παιδική λογοτεχνία. Αυτές τις αντιρρήσεις εξέφρασαν οι Perry Nodelman & Mavis Reimer (Κανατσούλη, 2007 ό.α. στο Παπαγεωργίου 2010).

Τα εφηβικά μυθιστορήματα διαφοροποιούνται από το παιδικά και από τα ενήλικα. Σύμφωνα με τη μελέτη των Nilsen & Donelson με τίτλο *Literature for Today's Young Adults*, η εφηβική λογοτεχνία απευθύνεται συγκεκριμένα στους έφηβους και τα καταγεγραμμένα παρουσιάζονται με τον τρόπο που αντιλαμβάνονται οι έφηβοι τα πράγματα και τις καταστάσεις, με τα κύρια πρόσωπα των ιστοριών να βρίσκονται στο αναπτυξιακό στάδιο της εφηβείας (Γκίβαλου, 2011, Κωτόπουλος, 2012 & Κανατσούλη, 2007 ό.α. στο Παπαγεωργίου 2010). Παράλληλα, η εξέλιξη έχει ως στόχο να ανεξαρτοποιηθούν τα κεντρικά πρόσωπα-έφηβοι από τους προστατευτικούς φροντιστές τους, μέσω συγκρούσεων με αυτούς προκειμένου να αποδείξουν ότι είναι καλύτεροι από εκείνους. Το περιεχόμενο των εφηβικών λογοτεχνικών κειμένων αναδεικνύει θέματα που αφορούν τις ανησυχίες των εφήβων, θεωρούνται φυσιολογικές για το συγκεκριμένο αναπτυξιακό στάδιο όπως για παράδειγμα οι ερωτικές σχέσεις, ο δρόμος για την διαμόρφωση ταυτότητας, το μπούλινγκ, οι παράνομες ουσίες, τα αφροδισιακά νοσήματα, θέματα σεξουαλικού ενδιαφέροντος, μεταφυσικά και φανταστικά θέματα και θέματα ιδεολογικής και φιλοσοφικής αναζήτησης (Αναγνωστοπούλου, 2018). Μέσω της συγκεκριμένης θεματολογίας, προβάλλονται κοινωνικά ζητήματα και ταυτόχρονα οι έφηβοι κατακτούν κοινωνικές δεξιότητες. Επιπρόσθετα, λαμβάνουν γνώση για την αντιμετώπιση κοινωνικών προβλημάτων αλλά και προστατευτικών μέσων. Το πλαίσιο του ρεαλιστικού περιβάλλοντος των μεγάλων πόλεων είναι ουσιαστικά αυτό που καθορίζει την διαδικασία μυθοπλασίας των αντικειμένων σύνδεσης. Κατά την δεκαετία του 70, παρατηρούνταν ένας έντονος ρεαλισμός που κατέληγε σε απαισιοδοξία, σε αντίθεση με την αισιοδοξία των τελευταίων χρόνων. Γενικά τα εφηβικά λογοτεχνικά κείμενα χαρακτηρίζονται από μια εγρήγορση στα γεγονότα, προβάλλοντας εναλλασσόμενες εντυπωσιακές εικόνες

μεταδίδοντας έντονους συναισθηματισμούς.(Γκίβαλου, 2011:23; Κωτόπουλος, 2012 ό.α. στο Παπαγεωργίου, 2010).

Κατά τις δύο τελευταίες δεκαετίες χωρίζονται σε δύο ομάδες. Η πρώτη κατηγορία εμπεριέχει θέματα που χαρακτηρίζονται από σκληρότητα (ενδεικτικά αναφέρονται οι κακοποιήσεις που αφορούν ανήλικους και οι τρομοκρατικές επιθέσεις, ομοφυλοφιλία, οι ψυχολογικές, συναισθηματικές δυσκολίες που αντιμετωπίζουν τα παιδιά εφηβικής ηλικίας), θεματικές οι οποίες είναι αποτέλεσμα των σύγχρονων κοινωνιών και των προβλημάτων της. Η δεύτερη ομάδα έχει ως θεματολογία τα φανταστικά στοιχεία και μεταφυσικά στοιχεία, το συναίσθημα του τρόμου, στοιχεία μυστήριου και περιπέτειας που έχουμε και στο Χάρι Πότερ, υπάρχει μαγεία, δράση και φόβος (Παπαδάτος, 2016).

Η ερευνητική και επιστημονική μελέτη της εφηβικής λογοτεχνίας ως ανεξάρτητου είδους, συναντάται τα πρόσφατα έτη. Τόσο στα ξένα όσο και στα ελληνικά εφηβικά λογοτεχνικά κείμενα, συναντάται κοινό το γλωσσικό, υφολογικό στοιχείο που συνάδει με την ομιλούμενη γλώσσα των εφήβων. Οι αφηγηματικές τεχνικές, οι ευρηματικές πλοκές με συνεχόμενες εντάσεις, οι διαμάχες των πρωταγωνιστών τόσο σε διαπροσωπικό επίπεδο τόσο και σε κοινωνικό, οι ηλικίες των κεντρικών προσώπων και το γεγονός ότι θέτουν προβληματισμούς στο εφηβικό κοινό με σκοπό την ανάπτυξη κριτικής σκέψης, παραμερίζοντας τον εγωκεντρισμό του εφηβικού σταδίου, της πνευματικής αφύπνισης και της αυτογνωσίας (Αναγνωστοπούλου, 2011).

B. Διασκευή Μυθολογιών Για Παιδιά

Το πέρασμα της μυθολογίας μέσω της τεχνολογίας στα παιδιά χρήζει διασκευής, με την έννοια της τροποποίησης, της μεταβολής, της αλλαγής με σκοπό να επιτευχθεί η καταλληλότητα για εκείνα (Αναγνωστόπουλος, 1985 ό.α. στο Παπαγεωργίου, 2010). Ο μύθος είναι διαχρονικός, επιδέχεται πλήθος ερμηνειών και παραλλαγών, μετατρέποντάς τον σε ένα είδος ευέλικτου υλικού από εκείνον που τον διασκεύασε μέχρι τους νεότερους αναγνώστες. Οι μύθοι ως προϊόντα των διασκευών αποτελούν ιστορικές αφηγήσεις, είναι πραγματικά συμβάντα έχοντας τη όψη που έχει ο λογοτεχνικός λόγος και το παραμύθι. Οι ιστορικές αφηγήσεις, τα γεγονότα που συνέβησαν βασίζονται σε αξιόπιστες πηγές. Αντίθετα οι λογοτεχνικές αφηγήσεις είναι προϊόν μυθοπλασίας και η αξία της βασίζεται από τις τεχνικές που χρησιμοποιούν οι

δημιουργοί. Τον δέκατο ένατο αιώνα οι μυθολογίες που είχανε ως αναγνώστη το παιδί είχανε ως σκοπό να μάθουν στο παιδί και να επιβιώσουν στη μνήμη τα γεγονότα που έγιναν στα παλιά χρόνια, στο πέρασμα του χρόνου ενσωμάτωσαν τα γνωρίσματα των λογοτεχνικών αφηγήσεων, ταυτόχρονα διατηρήθηκε ο ιστορικός χαρακτήρας τους (Παπαγεωργίου, 2010)

Η αναφορά στις διασκευές χρήζει την εκτίμηση μιας τριμερούς σχέσης που περιλαμβάνει το πρωτότυπο λογοτεχνικό έργο για ενήλικες, τις διαδικασίες προκειμένου να γίνει η αλλαγή που θα το καταστήσει ευκολονόητο από το παιδικό κοινό και ως τελική διαδικασία το παραγόμενο κείμενο που τοποθετείται εντός του πολιτισμικού πλαισίου. Ουσιαστικά είναι σαν ιδεολογική συνέπεια ενός έργου το οποίο γράφεται ξανά (Αναγνωστόπουλος, 1985 ό.α. στο Παπαγεωργίου, 2010). Το ενδιαφέρον στο στάδιο που διασκεύάζεται ένα έργο, στρέφεται στον τρόπο με τον οποίο το ίδιο ή οι έννοιες σε αυτό μεταφέρονται στους άλλους πολιτισμούς καθώς και ποια είδη. Επισημαίνεται το γεγονός ότι οι προαναφερθέντες διαδικασίες γίνεται να παρουσιάσουν σημαντικό ιδεολογικό πρόβλημα (Κανατσούλη, 2000). Η απόφαση του τρόπου μέσω του οποίου θα αποδοθούν τα κείμενα από ένα διασκευαστή από διαφορετική κουλτούρα ή διαφορετική εποχή, φέρνει στην επιφάνεια τη δυσκολία για τον τρόπο με τον οποίο θα γίνει η διατύπωση του διαφορετικού ενός κειμένου με την ταυτόχρονη διατήρηση της πνοής και των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών του, καθιστώντας τον οικείο στο παιδικό αναγνωστικό κοινό (Κανατσούλη, 2000).

Στις μυθολογικές αφηγήσεις είναι αναγκαίο να αποκωδικοποιηθεί μια διασκευή η οποία είναι και αυτή αποτέλεσμα διασκευής, καθώς το σύνολο των μυθικών στοιχείων που συναντιούνται στη πρώτη αφήγηση αναλύεται σύμφωνα με τη συμπύκνωση που αναφέρεται στη κοσμοθεωρία, στη συνολική αντίληψη για τον κόσμο μιας χρονικής περιόδου, της χρονικής περιόδου των συγγραφέων όπου η ομοιότητα τόσο ανάμεσα στους δημιουργούς και στους αποδέκτες είναι σφετερισμός του πρωταρχικού κειμένου (Παπαγεωργίου, 2010). Από το 19ο αιώνα και έπειτα, το πλήθος των παιδικών μυθολογικών διασκευών αποτελεί αφήγηση της μετά-αφήγησης καθώς οι συγγραφείς κάνουν χρήση του αρχικού νοήματος βασισμένοι στο σύνολο των ερμηνειών για τα μυθολογικά συμβάντα παρά στο σύνολο των ίδιων γεγονότων ή των χαρακτήρων (Stephens & McCallum, 1998).

Υπάρχουν βέβαια και αυτοί που δεν συμφωνούν με τις διασκευές και είναι αρνητικοί. Είναι αρνητικοί εκφράζοντας την άποψη ότι με αυτόν τον τρόπο ενισχύεται η νωχελικότητα των αναγνωστών εμποδίζοντας μελλοντικά να προσεγγίσουν τα πρωτότυπα έργα (Αναγνωστόπουλο, 1983). Όμως ο αναγνώστης με τις διασκευές δεν απολαμβάνει την μοναδικότητα υφολογικού στοιχείου του πρωτότυπου έργου. Η παράλειψη και προσθήκη στοιχείων σύμφωνα με τον G.Genette είναι αυτά που ουσιαστικά αλλοιώνουν ένα έργο προκειμένου να είναι αυτά που αλλοιώνουν τα έργα προκειμένου να τα μετατρέψουν σε παιδικά (Ζερβού, 1999). Το σύνολο των διασκευών ενός τέτοιου κειμένου το οποίο αναφέρεται σε ενήλικα άτομα περιορίζεται σε ένα πλήθος μορφολογικών και ιδεολογικών σχημάτων για κάθε χρονολογική περίοδο με αξία μεγαλύτερη σε ιστορικό επίπεδο και λιγότερη σε λογοτεχνικό ακολουθώντας τους αυστηρούς δεοντολογικούς κανονισμούς.

Γ. Η Προσφορά Των Μύθων Στο Παιδί

Στις ανθρώπινες αξίες η ελληνική μυθολογία έδωσε ιδιαίτερο βάρος στις αξίες των ανθρώπων και για τον λόγο αυτό αποτέλεσε σημαντικό στοιχείο του πολιτισμικού λόγου της κοινωνίας και το σύνδεσαν άμεσα με το παιδί και τη μόρφωση. Το άκουσμα των αφηγήσεων, βοηθάει τα παιδιά στο να αναπτύξουν κάποιες δεξιότητες καθώς δείχνουν έναν ιδιαίτερο ενθουσιασμό. Πολλές φορές οι αφηγήσεις είναι συνδεδεμένες με τα καθημερινά προβλήματα αλλά και τις φοβίες και δυσκολίες των παιδιών. Για το λόγο αυτό κεντρίζουν το ενδιαφέρον τους και τα παρακινεί ώστε να μπορέσουν να βοηθηθούν μέσα από αυτές και να δώσουν λύσεις και στα δικά τους προβλήματα (Santagostino, 2003).

Οι μύθοι που προορίζονται για τα παιδιά είναι κατανοητοί, παρατηρείται η απουσία ψυχολογικών και γλωσσολογικών εμβαθύνσεων. Συνηθώς οι κεντρικοί χαρακτήρες είναι ζώα. Τα ζώα στους μύθους έχουν την ικανότητα της ομιλίας (Κατσαδώρος, 2007). Ο Αίσωπος χρησιμοποιεί στους μύθους του ως χαρακτήρες τα ζώα. Στους αισώπειους μύθους στο «κέντρο» του θέματος είναι οι άνθρωποι όμως το ζώο έχει συμβολική σημασία αφού αντιπροσωπεύει ένα χάρισμα των ανθρώπων ή κάποιο μειονέκτημά τους (Σάρικας, 1993). Οι μύθοι σατιρίζουν μεταφορικά τις ανθρώπινες συμπεριφορές. Το κάθε ζώο που έχει ενεργό ρόλο στις δράσεις των μύθων έχει ένα ξεχωριστό γνώρισμα και υπάρχει σύγκρουση μεταξύ των δύο χαρακτήρων (Lukens, 1995). Ακόμα, οι μύθοι αποτελούν εγκυκλοπαίδεια για τα παιδιά, καθώς

μαθαίνουν για τους φανταστικούς κόσμους που υπάρχουν αλλά και τον κόσμο που ζούνε τα ζώα. Επίσης καταλαβαίνουν ότι στη ζωή υπάρχει το καλό, το κακό, το ψέμα και το άδικο. Έχουνε ηθικό δίδαγμα και το διδάσκουνε με φυσικό τρόπο για να το καταλαβαίνουν τα παιδιά (Σπυροπούλου, 1988).

Οι μυθικές δομές, εικόνες, συμπεριφορές παρουσιάζονται συχνά στην καθημερινή ζωή όλων. Τα μέσα μαζικής ενημέρωσης αποτελούν την σύγχρονη μορφή των μυθικών (Γουργιώτου, 2004). Για παράδειγμα ο Χάρι Ποτέρ μπορεί να παρομοιαστεί με τον Αχιλλέα όπως θα δούμε στη συνέχεια. Είναι ήρωας ο οποίος όπως οι άνθρωποι στις μέρες μας, προσπαθεί να ικανοποιήσει τις επιθυμίες και τις ανάγκες του, ενώ ονειρεύεται να γίνει ξεχωριστός και ιδιαίτερος όπως ένας ήρωας.

Λόγω της πολυπολιτισμικής ετερότητας επισημαίνεται ότι οι μύθοι στο πλαίσιο της διαπολιτισμικής εκπαίδευσης είναι συνδεδεμένοι ανάμεσα στους λαούς. Το σύνολο των ελληνικών μύθων προβάλλουν την ετερότητα και την ταυτότητα (Γουργιώτου, 2004). Είναι γεγονός ότι οι μύθοι εκτός των άλλων ενισχύουν τις γλωσσικές δεξιότητες των παιδιών, εμπλουτίζοντας τον κατάλογο λεξιλογίου και αποκτώντας πολλές γνώσεις για το γλωσσικό κώδικά. Τα παιδιά λαμβάνουν ιστορικές και γεωγραφικές γνώσεις, ενώ παράλληλα αναπτύσσεται η φαντασία ιστορικού επιπέδου με τη σειρά του συμβάλλουν στο να αποκωδικοποιούν χάρτες, σύμβολα, εικόνες και τοπία. Επιπρόσθετα υπογραμμίζεται ο σπουδαίος ρόλος της ελληνικής μυθολογίας ως πηγή έμπνευσης για τους καλλιτέχνες, τους ανασχολούμενος με τον τομέα ζωγραφικής, της γλυπτικής, του θεάτρου και της μουσικής που συνέβαλε στο να αναπτυχθούν μουσικοκινητικά τα νήπια.

Αντίθετος με την επαφή των παιδιών της παιδικής ηλικίας με τα μυθικά κείμενα είναι ο ψυχολόγος Bettelheim, υποστηρίζοντας ότι υπάρχει επιβάρυνση λόγω των πολλών απαιτήσεων που ενέχουν και του απαισιόδοξου τέλους του (Κοντάκος, 2003). Παρόλα αυτά κανείς δεν μπορεί να αμφισβητήσει τον ρόλο της μυθολογίας ανά τους αιώνες. Μέσω των αθών μύθων εκφράζεται απλά ο ψυχισμός των λαών καθώς οι μύθοι αποτελούν κομμάτι του ψυχικού κόσμου (Σακελλαρίου, 1987).

4.Τα βιβλία του Harry Potter(Τζ.Κ. Ρουλινγκ)

A. Το έργο

Ο Χάρι Πότερ αποτελεί δημιούργημα όπως ανέφερα της Τζ.Κ. Ρουλινγκ. Το πρώτο βιβλίο *ο Χάρι Πότερ και η φιλοσοφική λίθος* εκδόθηκε από την Bloomsbury το 1997 στο Λονδίνο. Στην Ελλάδα εκδόθηκε από τον Ψυχογιό το 1998 (Ρόουλινγκ, 1997). Το δεύτερο βιβλίο *ο Χάρι Πότερ και η κάμαρα με τα μυστικά* εκδόθηκε την ίδια χρονολογία, ενώ στην Ελλάδα τον Ιούνιο του 1999 (Ρόουλινγκ, 1998).Το τρίτο βιβλίο *ο Χάρι Πότερ και ο αιχμάλωτος του Αζκαμπάν* εκδόθηκε το 1999 και στην Ελλάδα (Ρόουλινγκ, 1999). Το τέταρτο βιβλίο *ο Χάρι Πότερ και το κέπελο της φωτιάς* εκδόθηκε για πρώτη φορά το 2000 όπως και στην Ελλάδα (Ρόουλινγκ, 2000). Το πέμπτο βιβλίο *ο Χάρι Πότερ και το τάγμα του φοίνικα* εκδόθηκε το 2003 και η επετειακή έκδοση στην Ελλάδα εκδόθηκε τον Οκτώβριο του 2018 (Ρόουλινγκ,2003).Το έκτο βιβλίο *Ο Χάρι Πότερ και ο ημίαιμος πρίγκιψ* εκδόθηκε το 2005 και στις δυο χώρες (Ρουλινγκ, 2005). Τέλος *ο Χάρι Πότερ και οι κλήροι του θανάτου* που αποτελούν το τελευταίο βιβλίο της βασικής σειράς του Χάρι Πότερ εκδόθηκε το 2007. Στην Ελλάδα υπήρχαν συνολικά πενήντα έξι χιλιάδες βιβλία (Ρόουλινγκ, 2007). Η συγγραφέας συνδυάζοντας τον κόσμο τον δικό μας και τον κόσμο των μάγων δίνει την δυνατότητα στους αναγνώστες να πραγματοποιήσουν ένα ταξίδι διαφορετικό και ευχάριστο.

Στο πρώτο βιβλίο ο Χάρι Πότερ και η φιλοσοφική Λίθος ο διευθυντής της σχολής μαγείας Χόγκουαρτς Άλμπους Ντάμπλντορ συναντά έξω από το σπίτι των θείων του Χάρι την καθηγήτρια Μαγκκόναγκαλ και τον Χάγκριντ. Ο διευθυντής ανακοινώνει στην καθηγήτρια ότι οι γονείς του Χάρι σκοτώθηκαν από τον Βόλντεμορτ. Ο διευθυντής αφήνει στην είσοδο της πόρτας των θείων του τον Χάρι μέσα σε ένα καλάθι (Ρόουλινγκ, 1997). Στην ηλικία των δέκα, στέλνονται γράμματα που είναι για τον Χάρι. Κάτι για το οποίο ο θείος του ανησυχεί. Ο Χάρι μεγαλώνει με τους θείους του την Πετούνια και τον Βέρνον Ντάρσλι οι οποίοι έχουν ένα γιό, τον ξάδερφό, τον Ντάντλι. Αυτοί είναι Μαγκλ. Στα γενέθλιά του, πηγαίνει ο Χάγκριντ ο οποίος είναι μίσος γίγαντας, τον ενημερώνει ότι οι γονείς του ήταν μάγοι και ότι είναι και αυτός. Μαθαίνει ότι οι γονείς του σκοτώθηκαν από τον «ξέρεις ποιον» ή τον «Ακατανόμαστο» (Ρόουλινγκ, 1997). Τον ονομάζουν έτσι, επειδή το όνομα του απαγορεύεται να ακούγεται στον κόσμο των Μάγων. Το όνομα του ήταν Βόλντεμορτ. Προσπάθησε να

σκοτώσει τον Χάρι με μια κατάρα αλλά δεν τα κατάφερε και χάθηκε και κανείς δεν ξέρει τι του συνέβη. Έτσι ο Χάρι είναι πολύ γνωστός στον κόσμο των μάγων (Ρόουλινγκ, 1997).

Έτσι λοιπόν ο Χάρι πηγαίνει στο Χόγκουαρτς και γνωρίζει την Ερμιόνη και τον Ρον. Οι τρεις τους γίνονται φίλοι και προσπαθούν να λύσουν το μυστήριο που αφορά την φιλοσοφική λίθο και τον Νικόλας Φλαμέλ (Ρόουλινγκ, 1997). Ο Χάρι καταλαβαίνει ότι αυτός που θέλει να κλέψει την φιλοσοφική λίθο είναι ο Βόλντεμορτ και ότι πρέπει να την βρει πριν από εκείνον. Ο καθηγητής Κουίρελ λέει στον Χάρι ότι πρέπει να πεθάνει και μια φωνή θέλει να μιλήσει με τον Χάρι. Ο καθηγητής αποκαλύπτει ποιος είναι η φωνή που ακούγεται από το πίσω μέρος του κεφαλιού και ο Χάρι βλέπει το πρόσωπο του Βόλντεμορτ. Ο Κουίρελ, έχοντας δώσει εντολή ο Βόλντεμορτ, πάει να σκοτώσει τον Χάρι όμως όταν τον αγγίζει καίγεται (Ρόουλινγκ, 1997). Ο Χάρι λιποθύμησε και ο καθηγητής Ντάμπλντορ ο οποίος τον μετέφερε στο νοσοκομείο, του εξηγεί τι είχε συμβεί. Στο τέλος, ο καθηγητής δίνει βαθμούς στο Γκρίφινορ λόγω των τριών φίλων που έλυσαν το μυστήριο.

Στο δεύτερο βιβλίο της σειράς, ένα ξωτικό ο Ντόμπι μπαίνει στο σπίτι του Χάρι και του λέει να μην επιστρέψει στη σχολή μαγείας, όμως ο Χάρι αρνείται να μην γυρίσει στη σχολή και ο Ντόμπι κάνει αταξίες με αποτέλεσμα να τιμωρήσουν τον Χάρι. Βέβαια ο Ρον σώζει τον Χάρι και τον πηγαίνει στο σπίτι του. Στο Χάρι Πότερ και Η Κάμερα Με τα μυστικά οι τρεις φίλοι έχουν να αντιμετωπίσουν την κάμαρα με τα μυστικά η οποία άνοιξε ξανά. Πολλοί μαθητές αναμεσα τους και η Ερμιόνη βρίσκονται μαρμαρωμένοι. Η Τζίνι Ουέσλι επηρεασμένη από το ημερολόγιο που το είχε γράψει ο Χερτ, άνοιξε την κάμαρα. Όταν εξαφανίζεται η αδερφή του Ρον η Τζίνι, ο Χάρι μαζί με τον αδερφό της και τον καθηγητή Γκιλντρόι, έχοντας την βοήθεια της Μυρτιάς που κλαίει στις τουαλέτες των κοριτσιών μπαίνουν στην κάμαρα. Ο Χάρι σκοτώνει το φίδι, τον βασιλίσκο, καταστρέφει το ημερολόγιο και μαζί με αυτό τον νεαρό Βόλντεμορτ (Ροουλινγκ, 1998).

Το τρίτο βιβλίο ο Χάρι Πότερ και ο αιχμάλωτος του Αζκαμπάν αρχίζει με τα δέκατα τρίτα γενέθλια του Χάρι. Ο Χάρι ένα πρωινό βλέπει στην τηλεόραση ότι ένας άντρας με τον όνομα Μπλακ επέδρασε από τη φυλακή. Ο Χάρι αφού μαλώνει με τους θείους του πηγαίνει να πάρει το λεωφορείο των Ιπποτών. Πηγαίνει στη Διαγώνιο Αλέα στην οποία συναντά τον Κορνήλιο Φαντζ, τον υπουργό μαγείας. Μέχρι να ξεκινήσει η

σχολή, ο Χάρι ζούσε σε ένα ξενοδοχείο. Όταν έφτασε ο καιρός να πάει στη σχολή συνάντησε στο Χόγκουαρτς Εξπρές τους Παράφρονες. Ο Χάρι λιποθύμησε και τον βοήθησε ο καθηγητής Λούπιν ο οποίος ήταν καθηγητής άμυνας κατά των σκοτεινών τεχνών (Ρουλινγκ, 1999). Όταν οι χριστουγεννιάτικες διακοπές τελείωσαν, ο καθηγητής Λούπιν διδάσκει στον Χάρι το ξόρκι του Προστάτη ώστε να αντιμετωπίσει τους Παράφρονες. Ο Χάρι και η Ερμιόνη έφτασαν στην υπόγεια καλύβα και εκεί βλέπουν το σκυλί να μεταμορφώνεται στον Σείριο Μπλακ. Ο Λούπιν εξηγεί στα παιδιά ότι, επειδή μετατρέπεται σε λυκάνθρωπο οι φίλοι του ο Τζεϊμς Πότερ, Σείριος Μπλακ και Πίτερ Πέτιγκριου έγιναν ζωομάγοι, για να του κάνουν παρέα στην πανσέληνο. Εξηγεί ότι ο πραγματικός δολοφόνος των γονιών του είναι ο Πέτιγκριου, ο οποίος μπορεί να πιστεύουν ότι είναι νεκρός, αλλά είναι ο αρουραίος του Ρον, δηλαδή ο Σκάμπερς. Έτσι αποκαλύπτεται η αλήθεια ότι σκότωσε τους γονείς του, ότι είναι υπηρέτης του Βόλντεμορτ και ότι ο Σείριος κατηγορήθηκε αδικώς.

Η Ερμιόνη με τη χρονομηχανή της και έχοντας τη βοήθεια του διευθυντή Ντάμπλντορ, μαζί με τον Χάρι καταφέρνουν να απελευθερώσουν τον Σείριο Μπλακ. Τέλος, καθώς επιστρέφει στους Ντάρσλι ο Χάρι λαμβάνει από τον Σείριο ένα γράμμα που τον κάνει χαρούμενο (Ρουλινγκ, 1999).

Στο τέταρτο βιβλίο ο Χάρι θέλοντας να ξεφύγει από τους θείους του, πηγαίνει να παρακολουθήσει με την Ερμιόνη και την οικογένεια του Ρον το παγκόσμιο κύπελο της φωτιάς. Έπειτα στο Χόγκουαρτς, ο διευθυντής Άλμπους Ντάμπλντορ παρουσιάζει τον Άλαστον Μούντι στα παιδιά, τον καθηγητή κατά των σκοτεινών τεχνών και ανακοινώνει ότι θα φιλοξενήσουν στη σχολή το Τρίαθλο Μαγείας. Σε αυτό συμμετέχουν το Χόγκουαρτς, το Μπομπατόν και το Ντάρμστρανγκ, με έναν πρωταθλητή ο οποίος επιλέγεται από το Κύπελλο της Φωτιάς. Όμως από το Χόγκουαρτς επιλέγεται ο Σέντρικ και ο Χάρι Πότερ αν και δεν είναι ακόμη 17 χρονών. Στο τέλος του τελευταίου άθλου, του λαβύρινθου θα έρθει αντιμέτωπος με τον Βόλντεμορτ (Ρουλινγκ, 2000).

Στη συνέχεια του πέμπτου βιβλίου, ο Χάρι Πότερ και το τάγμα του Φοίνικα, η Γκρίμαλντ Πλεις 13, είναι το σπίτι του Σείριου Μπλακ και η έδρα του Τάγματος του Φοίνικα. Ο Χάρι είναι συγκεντρωμένος στις σπουδές του, γιατί έχουνε τις εξετάσεις Κοινών Διπλωμάτων Μαγείας (Ρουλινγκ, 2003). Το υπουργείο μαγείας δεν μπορεί να δεχτεί ότι επέστρεψε ο Βόλντεμορτ. Ο Υπουργός Κορνήλιος Φατζ διορίζει ως

εκπρόσωπό του στο Χόγκουαρτς την Ντολόρες Άμπριτζ, η οποία θα διδάσκει την άμυνα κατά των σκοτεινών τεχνών. Αυτό το γεγονός δεν άρεσε στους τρεις φίλους, επειδή αρνιόταν να τους μάθει να κάνουν αμυντικά ξόρκια. Έτσι τα παιδιά φτιάχνουν μια ομάδα άμυνας κατά των σκοτεινών τεχνών με όνομα Στρατός του Νταμπλντορ. Κατά την διάρκεια της χρονιάς, ο Χάρι βασανίζεται από εφιάλτες οι οποίοι του επιτρέπουν να μπει στο μυαλό του Βόλντεμορτ και έτσι μαθαίνει ότι ψάχνει μια προφητεία (Ρούλινγκ, 2003). Ο Ντάμπλντορ λέει στον Χάρι να πάρει τα μαθήματα σφραγιματικής που κάνει ο καθηγητής Σνέιπ για να προστατευτεί από τον «Ακατανόμαστο». Τα παιδιά πηγαίνουν στο Υπουργείο και βρίσκουν τις γυάλινες σφαίρες και μια από αυτή γράφει το όνομα του Χάρι. Οι Θανατοφάγοι όμως, όταν ο Χάρι παίρνει την προφητεία, ζητάνε να τους την δώσει πίσω. Η Ερμιόνη, ο Ρον, η Τζίνι, η Λούνα και ο Νέβιλ πολεμάνε με τους Θανατοφάγους, όμως στη μέση της διαμάχης η προφητεία καταστρέφεται. Ο διευθυντής Νταμπλντορ νικάει τον Βόλντεμορτ και την Λεστρέιντζ. Επιστρέφοντας με τον Χάρι στη σχολή, του εξηγεί την προφητεία, ότι έχει μια δύναμη που δεν έχει ο Βόλντεμορτ και αυτή είναι η αγάπη (Ρούλινγκ, 2003). Επειδή η μητέρα του σκοτώθηκε για να τον προστατεύσει είναι ευλογημένος με την αγάπη της και αυτή η ευλογία μπορεί να σφραγιστεί μόνο με τους δεσμούς αίματος. Δηλαδή όσο ο Χάρι ζει μαζί με την θεία του την Πετούνια η οποία είναι η αδερφή της μητέρας του είναι ασφαλής (Ρούλινγκ, 2003) .

Στο έκτο βιβλίο ο Βόλντεμορτ και οι Θανατοφάγοι τρομοκρατούν τον μαγικό κόσμο αλλά και τους Μαγκλ. Ο Ντάμπλντορ ζητάει από τον παλιό του φίλο Οράτιο Σλάγκχορν να επιστρέψει στην σχολή ως καθηγητής. Στο μάθημα των φίλτρων, ο Χάρι βρίσκει ένα βιβλίο με τίτλο «Το Βιβλίο αυτό Ανήκει στον Ημίαιμο Πρίγκιψ» (Ρούλινγκ, 2005). Από την άλλη ο Ντράκο Μαλφοί προσπαθεί να πραγματοποιήσει την αποστολή που του ανέθεσε ο Βόλντεμορτ αλλά ο Χάρι με τον διευθυντή Άλμπους Ντάμπλντορ συναντιούνται κρυφά και βρίσκουν τον τρόπο που θα καταστρέψει τον Λόρδο Βόλντεμορτ (Ρούλινγκ, 2005).

Ο Χάρι μαθαίνει ότι ο Βόλντεμορτ ζούσε σε ορφανοτροφείο και ότι ήταν επιθετικό παιδί. Ακόμη ότι διαίρεσε την ψυχή του σε επτά μέρη και τα έβαλε σε μαγεμένα αντικείμενα, τους Πεμπτουσιώτες. Ο Χάρι στον ελεύθερο του χρόνο ακολουθεί τον Ντράκο Μαλφοί. Ο Χάρι μαζί με τον διευθυντή Ντάμπλντορ πηγαίνουν να βρουν και να εξαφανίσουν το κολιέ της Μερόπης Γκάουντ, η οποία είναι μαμά του Λόρδου Βόλντεμορτ. Έχοντας να αντιμετωπίσουν τις παγίδες για να βρουν το

μενταγιόν που το έχει κρύψει σε ένα δηλητηριώδες φίλτρο, το βρίσκουν και επιστρέφουν στη σχολή. Επιστρέφοντας στη σχολή βλέπουν το σκοτεινό σήμα πάνω από τον πύργο αστρονομίας (Ρουλινγκ, 2005). Όταν πηγαίνουν στον πύργο, στο δωμάτιο πηγαίνει και ο Ντράκο ο οποίος απειλεί τον Νταμπλντορ. Ο διευθυντής του λέει ότι δεν είναι δολοφόνος και το τάγμα του φοίνικα μπορεί να τον προστατέψει από τον Βόλντεμορτ και να είναι ασφαλής. Όταν ο Ντράκο κατέβασε το ραβδί του ο καθηγητής Σνέιπ σκότωσε τον Νταμπλντορ. Ο Χάρι κυνήγησε τον καθηγητή Σνέιπ όμως δραπέτευσε. Στο τέλος ο Χάρι λέει στους φίλους του ότι δεν θα επιστρέψει στο επόμενο έτος στη σχολή, ώστε να σκοτώσει τον Βόλντεμορτ (Ρουλινγκ, 2005).

Στο τελευταίο βιβλίο ο Χάρι Πότερ και οι Κλήροι του θανάτου ο Χάρι, η Ερμιόνη και ο Ρον δεν επιστρέφουν στο Χόγκουαρτς για το τελευταίο έτος, εξαιτίας της διάλυσης του Υπουργείου Μαγείας και του Βόλντεμορτ. Έτσι ταξιδεύουν, ώστε να βρουν τον Πεμπτουσιώτες για να τους καταστρέψουν και να χάσει τις δυνάμεις του ο Βόλντεμορτ. Συναντάνε δυσκολίες, όπως τους Θανατοφάγους, τους κεφαλοκυνηγούς και τους κλήρους του θανάτου. Μαθαίνουν τι σημαίνουν οι κλήροι του θανάτου και καταστρέφουν έναν Πεμπτουσιωτή και προσπαθούν να βρουν τους υπόλοιπους. Ο Βόλντεμορτ, όμως αποκτά το Γηραίο ραβδί. (Ρουλινγκ, 2007).

Ο Βόλντεμορτ σκοτώνει τον Σνέιπ και ο Χάρι είναι μάρτυρας. Ο Χάρι πηγαίνοντας στην κιβωτό των στοχασμών που βρίσκεται στο γραφείο του Ντάμπλντορ, βλέπει τις σημαντικές στιγμές της ζωής του. Συνειδητοποιεί ότι έκανε λάθος για τον καθηγητή Σνέιπ ο οποίος αγαπούσε τη μητέρα του, κατασκόπευε τον Βόλντεμορτ και προστάτευε κρυφά τον Χάρι (Ρουλινγκ, 2007). Ακούγοντας στη συνέχεια μια ομιλία του Νταμπλντορ και του Σνέιπ, μαθαίνει ότι είναι ο πέμπτος Πεμπτουσιωτής και ότι πρέπει να επιτρέψει στον Βόλντεμορτ να τον δολοφονήσει για να σκοτωθεί και εκείνος. Ο Χάρι αφήνει τον Βόλντεμορτ να τον σκοτώσει και ξυπνάει στον σιδηροδρομικό σταθμό Κινγκς Κρος. Εκεί συναντάει τον διευθυντή Ντάμπλντορ, ο οποίος του λέει ότι δεν είναι νεκρός. Το προστατευτικό ζόρκι που έκανε η μαμά του Λιλί στον ίδιο βρίσκεται μέσα στον Βόλντεμορτ (Ρουλινγκ, 2007).

Ο Βόλντεμορτ πιστεύοντας ότι ο Χάρι είναι νεκρός πηγαίνει στη σχολή και απαιτεί την παράδοση της. Όλοι εναντιώνονται και ο Νέβιλ σκοτώνει το φίδι Ναγκίνι με το ξίφος του Γκρίφιντορ που ήταν ο τελευταίος Πεμπτουσιωτής. Ο Βόλντεμορτ ήταν

πλέον αδύναμος και έτσι ο Χάρι φανερώνεται και τον νικάει. Στο τέλος μαθαίνουμε ότι ο Χάρι και η Τζίνι παντρεύτηκαν, όπως η Ερμιόνη και ο Ρον.

B. Οι χαρακτήρες

Στη λογοτεχνία για παιδιά τα πρόσωπα των ιστοριών χρειάζεται να περιγράφονται από τον συγγραφέα όπως είναι ο αληθινός χαρακτήρας τους, να παρουσιάζει τα θετικά και τα αρνητικά γνωρίσματά τους (Σιβροπούλου, 2004). Τα λόγια τους, οι σκέψεις τους και ότι πράττουν να αντιστοιχούν με τις ηλικίες που έχουν. Οι ήρωες παρουσιάζονται μέσα από την συγγραφέα και από τα υπόλοιπα πρόσωπα της ιστορίας, δηλαδή από τα λεγόμενα τους & τις σκέψεις τους (Σιβροπούλου, 2004). Σύμφωνα με τον Κωτόπουλο και τον Παπαντωνάκη (2011) οι κατηγορίες των χαρακτήρων είναι οι εξής: επίπεδος, σφαιρικός ή πλήρως αναπτυγμένος, αντίθετος & στερεοτυπικός. Ο επίπεδος χαρακτήρας έχει τη μορφή καρικατούρας αλλά ο ρόλος του είναι βασικός, διότι φαίνεται η συμπεριφορά του κεντρικού ήρωα στους άλλους ανθρώπους. Ο σφαιρικός, είναι δυναμικός χαρακτήρας, όμως μπορεί να μην εξελίσσεται και παραμένει στατικός (Nikolajeva, 2005). Ο αντίθετος χαρακτήρας είναι αυτός που τα γνωρίσματά του διαφέρουν από του πρωταγωνιστή και σκοπός είναι η ανάδειξη του κεντρικού ήρωα. Τέλος, ο στερεοτυπικός χαρακτήρας είναι η απεικόνιση των ηθικών προβλημάτων, τα οποία «βασανίζουν» τις κοινωνίες και παρόλο που οι ενέργειές του δεν είναι σημαντικές, οι αναγνώστες καταλαβαίνουν τις διαμάχες, τις εντάσεις και το ηθικό χαρακτήρα του κεντρικού ήρωα (Παπαντωνάκης, 2011). Τις παραπάνω κατηγορίες θα τις αντιστοιχήσω σε καθένα από τα βασικά πρόσωπα της ιστορίας του Χάρι Πότερ.

Ο Χάρι είναι ο καθημερινός ήρωας στον κόσμο της Ρουλινγκ είναι ο κεντρικός χαρακτήρας στα βιβλία. Είναι ορφανός, μεγαλώνει μαζί με τους θεούς του και επιθυμεί να σκοτώσει τον Βόλντεμορτ. Οι καλύτεροι του φίλοι είναι η Ερμιόνη και ο Ρον. Είναι ένας σφαιρικός χαρακτήρας, γιατί παρουσιάζεται μέσα από την περιγραφή της συγγραφέως, από τα λεγόμενά του και τις πράξεις του (Παπαντωνάκης & Κωτόπουλος 2011). Έπειτα, μετατρέπεται σε δυναμικό, αφού κατά τον Lukens καθώς εξελίσσεται η υπόθεση, ο ήρωας αλλάζει (Lukens, 1995). Ο Χάρι αντιμετωπίζει την κάθε δυσκολία που εμφανίζεται με γενναιότητα.

Η Ερμιόνη είναι δεύτερη ισχυρή μάγισσα στα βιβλία, πάντα είναι στο πλευρό των φίλων της και τους στηρίζει. Είναι ένας μυθιστορηματικός χαρακτήρας. Ως προς

την πλοκή, ο ρόλος της είναι σημαντικός αφού αρκετές φορές έχει βοηθήσει τον Χάρι να αντιμετωπίσει τις δυσκολίες και τα προβλήματα που εμφανίζονται. Στη κάμερα με τα μυστικά βρήκε τον τρόπο με τον οποίο ο Χάρι μπορούσε να αντιμετωπίσει τον Βασιλίσκο. Ο Ντράκο Μαλφοί την χαρακτήριζε «λασποαίματη», διότι δεν καταγόταν από οικογένεια μάγων. Η Ερμιόνη είναι εργατική και έξυπνη και όπως ο Χάρι είναι ένας σφαιρικός χαρακτήρας.

Ο Ρον Ουέσλι είναι ντροπαλός και φοβάται τις αράχνες (Ρόουλινγκ, 1997; Ρόουλινγκ, 1998; Ρόουλινγκ, 1999; Ρόουλινγκ,2000; Ρόουλινγκ,2003; Ρόουλινγκ,2005 & Ρόουλινγκ, 2007). Είναι μυθιστορηματικός ήρωας, έχει σταθεί στο πλευρό του Χάρι πολλές φορές. Η οικογένειά του είναι φτωχή, ο μπαμπάς του εργάζεται στο υπουργείο μαγείας. Τέλος, ερωτεύεται την Ερμιόνη. Είναι κεντρικοί χαρακτήρες της βασικής σειράς των βιβλίων. Οι τρεις φίλοι είναι σφαιρικοί χαρακτήρες και δυναμικοί, καθώς ο Ρον αν και φοβάται όταν ο Χάρι έχει προβλήματα πάντα τον βοηθάει.

Η Τζίνι Ουέσλι είναι η μικρότερη της οικογενείας Ουέσλι και το μοναδικό κορίτσι. Είναι ένας κεντρικός χαρακτήρας δεν εμφανίζεται στα βιβλία πολλές φορές αλλά όταν εμφανίζεται η ύπαρξη της θεωρείται σημαντική. Στην κάμερα με τα μυστικά ήταν αυτή που την άνοιξε, επηρεασμένη από το ημερολόγιό του νεαρού τότε Βόλντεμορτ. Στο τέλος σώζεται από τον Χάρι (Ρόουλινγκ, 1998). Της αρέσει ο Χάρι και στο τέταρτο έτος σπουδών μαζί με την Λούνα Λάβγκουντ & τον Νέβιλ Λονγκμπότομ, γίνονται κολλητοί με τους τρεις φίλους. Επίσης, λόγω του ότι ο Χάρι τιμωρήθηκε, παίρνει τη θέση του στο Κουιντς ως ανιχνεύτρια. Στο τέλος, η Τζίνι και ο Χάρι καταλήγουν μαζί. Αυτό δείχνει ότι ο πρωταγωνιστής έχει ωρίμανση. Σημαντικοί είναι και οι δευτερεύοντες ήρωες, διότι ο Χάρι είναι ένας μυθιστορηματικός ήρωας ο οποίος ξεδιπλώνει την προσωπικότητά του, έχοντας επαφή με άλλους χαρακτήρες των βιβλίων.

Ο Χάγκριντ είναι φύλακας του μαγικού σχολείου. Είναι αυτός που αποκάλυψε την αλήθεια στον Χάρι για την καταγωγή του. Είναι καλός και είναι πάντα στο πλευρό του Χάρι. Ο Χάγκριντ συμβολίζει τη γενναιοδωρία και τη ζεστασιά σε ένα κόσμο που απειλείται από τον Βόλντεμορτ και τους ακόλουθούς του. Ο καθηγητής Άλμπους Ντάμπλντορ είναι ο διευθυντής του σχολείου και είναι διάσημος μάγος, ευγενικός και ταπεινός. Η καθηγήτρια Μαγκκόναγκαλ είναι επικεφαλής του κοιτώνα του Gryffindor, αναπληρώτρια του διευθυντή Νταμπλντορ και μέλος του τάγματος του

Φοίνικα. Μετά το θάνατο του διευθυντή και του καθηγητή Σνέιπ γίνεται η ίδια διευθύντρια (Ρόουλιγκ, 1997; Ρόουλιγκ, 1998; Ρόουλιγκ, 1999; Ρόουλιγκ, 2000; Ρόουλιγκ, 2003; Ρόουλιγκ, 2005 & Ρόουλιγκ, 2007). Σαν χαρακτήρας είναι αυστηρός, ακολουθώντας πάντα του κανόνες είναι δίκαιη. Είναι υποστηρικτικοί, δευτερεύοντες χαρακτήρες και λειτουργούν ως «δορυφόροι», γιατί βοηθάνε τον Χάρι (Γιαννικοπούλου, 2008).

Στη συνέχεια ο Ντράκο Μαλφοί είναι ένας αντιθετικός χαρακτήρας, διότι η συμπεριφορά του είναι διαφορετική από του Χάρι και του προκαλεί συνεχώς προβλήματα, του συμπεριφέρεται άσχημα και έτσι ο Χάρι αναδεικνύεται, γιατί έρχεται σε αντίθεση.

Στερεοτυπικοί χαρακτήρες είναι ο καθηγητής Σνέιπ γιατί τα παιδιά τον θεωρούν κακό και τον φοβούνται αν και στην συνέχεια μαθαίνουμε ότι αγαπούσε την μητέρα του Χάρι και δεν ήθελε το κακό του (Ρόουλιγκ, 1997; Ρόουλιγκ, 1998; Ρόουλιγκ, 1999; Ρόουλιγκ,2000; Ρόουλιγκ,2003; Ρόουλιγκ,2005 & Ρόουλιγκ, 2007). Επίσης, ο πατέρας του Ντράκο Λούσιος, είναι ένας στερεοτυπικός χαρακτήρας (Παπαντωνάκης & Κωτόπουλος 2011). Διαβάζοντας τα βιβλία, συνειδητοποιούμε ότι είναι καταπιεστικός πατέρας και κακός, αφού επιλέγει την πλευρά του Βόλντεμορτ. Οι παραπάνω χαρακτήρες συμβολίζουν τις ηθικές δυσκολίες που έχει να αντιμετωπίσει η κοινωνία (Παπαντωνάκης & Κωτόπουλος 2011).

Η Πετούνια Ντάρσλι είναι η αδερφή της μητέρας του Χάρι Λιλί και ο Βέρνον Ντάρσλι είναι ο σύζυγός της. Οι θείοι του Χάρι δεν του συμπεριφέρονται με τον καλύτερο τρόπο. Είναι στερεοτυπικοί χαρακτήρες (Παπαντωνάκης & Κωτόπουλος 2011). Μεγάλωσε ο Χάρι μαζί τους για δέκα χρόνια χωρίς να γνωρίζει την αλήθεια για τους γονείς του. Θεωρούν ότι οι γονείς του, επειδή ήταν μάγοι ήταν «ανώμαλοι» όπως τους χαρακτηρίζουν και γενικότερα δεν του επιτρέπουν να κάνει μαγικά ή να μιλάει για τους μάγους. Ανήκουν στον κόσμο των Μαγκλς. Έχουνε έναν γιο, τον Ντάντλεϊ Ντάρσλι ο οποίος είναι κακομαθημένος και είναι δευτερεύων περιφερειακός χαρακτήρας. Ο ρόλος του δεν είναι σημαντικός, οι γονείς του πραγματοποιούν όλα τις επιθυμίες του και φαίνεται ότι ζηλεύει τον Χάρι.

Ο Νέβιλ Λονγκμπότομ είναι ντροπαλός ανασφαλής και μαζί με τον Χάρι είναι το δεύτερο παιδί που αναφέρει η προφητεία πως μπορεί να εξοντώσει τον Βόλντεμορτ (Ρόουλιγκ, 1997; Ρόουλιγκ, 1998; Ρόουλιγκ, 1999; Ρόουλιγκ,2000; Ρόουλιγκ,

2003; Ρόουλιγκ, 2005 & Ρόουλιγκ, 2007). Είναι δευτερεύοντας χαρακτήρας έχει τον ρόλο του «καταλύτη» βοηθάει στο να εξελιχθεί η υπόθεση (Nikolajeva, 2002).

Στη συνέχεια ο Σείριος Μπλακ είναι νονός του Χάρι, τον συμβουλεύει και ήταν ο καλύτερος φίλος των γονιών του. Φυλακίστηκε στο Αζκαμπαν για το θάνατο των γονιών του και επειδή ήταν οπαδός του Βόλντεμορτ (Ρόουλιγκ, 1999). Είναι επίπεδος χαρακτήρας και φαίνεται ο τρόπος με τον οποίο συμπεριφέρεται ο Χάρι στους άλλους. Στον αιχμάλωτο του Αζκαμπαν μαθαίνουμε ότι κατηγορήθηκε άδικα, δολοφονήθηκε από την Μπέλατριξ Μπλακ στη μάχη του τμήματος μυστήριων.

Η Μυρτιά που κλαίει είναι ένα φάντασμα που ζει στις τουαλέτες των κοριτσιών στο Χόγκουαρτς. Έχει ρόλο πληροφοριακό, δηλαδή λειτουργεί ως «αγγελιοφόρος» και είναι επίπεδος χαρακτήρας, γιατί μένει σταθερή δεν αλλάζει και παραμένει στη μνήμη των αναγνωστών (Παπαντωνάκης & Κωτόπουλος 2011). Πέθανε όταν ανακάλυψε την αλήθεια για την κάμαρα με τα μυστικά. Κατάλαβε την φωνή του Τομ Ριντλ και όταν πήγε στις τουαλέτες έστειλε τον Βασιλίσκο και η Μυρτιά πέθανε (Ρόουλιγκ, 1998). Έπειτα στοίχειωνε τις τουαλέτες, ώστε να στοιχειώσει τον Olive Hornby που την κορόιδευε για τα γυαλιά της. Φαίνεται μέσα από τα βιβλία ότι έχει αδυναμία στον Χάρι και τον βοηθάει, όπως για παράδειγμα στο κύπελο της φωτιάς, λέγοντας του ότι ο Σέντρικ ο διαγωνιζόμενος για τον Τρισάθλιο μαγείας, μπήκε μέσα στο νερό για να λύσει το γρίφο με το αυγό του και στη λίμνη τον βοήθησε δείχνοντας τον δρόμο για το χωριό Μέρφολκ (Ρόουλιγκ 1998 & 1999).

Τέλος, Βόλντεμορτ είναι ένας χαρακτήρας δυναμικός, σφαιρικός που εξελίσσεται και επηρεάζεται από τις καταστάσεις που παρουσιάζονται και εξελίσσεται μέσα από αυτές. Βλέπουμε την εξέλιξη του από την αρχή των βιβλίων, από αδύναμος γίνεται δυνατός ώστε να αντιμετωπίσει τον Χάρι. Βέβαιά είναι και στερεοτυπικός χαρακτήρας (Παπαντωνάκης & Κωτόπουλος 2011). Είναι εχθρός του Χάρι και μέσα από αυτόν αναδεικνύεται η καλή πλευρά του πρωταγωνιστή. Σκότωσε τους γονείς του Χάρι, τον φοβούνται με αποτέλεσμα να μην τον αναφέρουν με το όνομά του αλλά τον φωνάζουν «Ξέρις-Ποιος» ή «ο Ακατανόμαστος». Φοιτούσε στο Χόγκουαρτς. Τότε λεγόταν Τομ Μόρβολ Ριντλ και είναι ο τελευταίος απόγονος του Σαλαζάρ Σλιθερίν λόγω της μητέρας του που ήταν μάγισσα ενώ ο πατέρα του ήταν Μαγκλ. Στο βιβλίο *ο Χάρι Πότερ και η κάμαρα με τα μυστικά*, άνοιξε την κάμαρα και ελευθέρωσε τον Βασιλίσκο που μετέτρεπε σε πέτρες του μαθητές (Ρόουλιγκ, 1998). Είναι ο πιο

μοχθηρός μάγος και οι οπαδοί του τον υπηρετούν από φόβο και επειδή τον σέβονται. Οι αδύναμοι χαρακτήρας όπως ο Ποντικοουράς, τον ακολουθούν λόγω του ότι είναι δειλοί. Αυτοί είναι οι πιο βασικοί χαρακτήρες στα βιβλία και που συναντάμε πιο συχνά. Από αυτούς όπως η Ερμιόνη το όνομά της και κάποια στοιχεία του χαρακτήρα της είναι εμπνευσμένα από τη κόρη του Μενέλαου και της ωραίας Ελένης. Ο Χάρι θυμίζει τον Αχιλλέα, η καθηγήτρια Μαγκκόναγκαλ την θεά Αθηνά και ο Χάγκριντ τον γίγαντα Πορφυρίωνα.

Γ. Μυθικά στοιχεία

Στη Φιλοσοφική Λίθο ο Ρον και ο Χάρι δοκιμάζουν το κουτί με τους σοκολατένιους βατράχους. Στο καθένα υπάρχει μια κάρτα ενός διάσημου μάγου ή διάσημων μαγισσών. Εκεί υπάρχει μια κάρτα της μάγισσα Κίρκης (Ρόουλινγκ, 1997:120-122). Η Κίρκη είναι γνωστή από την Οδύσσεια. Είχε ευχέρεια του λόγου και συμβόλιζε την καλή ζωή. Ο πατέρας της ήταν ο θεός Ήλιος. Ήταν πολύ δυνατή και γοήτευε τους άντρες. Μετέτρεψε το κάθε σύντροφο του Οδυσσέα σε γουρούνια χρησιμοποιώντας το μαγικό φίλτρο της. Ο Οδυσσέας, λόγω της ιερής ρίζας που του δόθηκε από τον Ερμή σώθηκε από τα μάγια της. Είναι μια μάγισσα την οποία μπορούμε να την χαρακτηρίσουμε ως επικίνδυνη αλλά παρόλο που προκαλεί συμφορές στον Οδυσσέα, τον βοηθάει να επιστρέψει στο σπίτι του (MATYSZAK, 2013).

Στο βιβλίο *το τάγμα του φοίνικα* ο Χάρι παρατηρούσε στον χάρτη τον αστερισμό του Ωρίωνος και στο τηλεσκόπιο την Αφροδίτη (Ρόουλινγκ, 2003:659-660). Αρχικά ο Ωρίωνας ήταν γιος του Ποσειδώνα & της Μινωίδας Ευρυάλης ή του Υριέα ή της Κλονίας και του Υριέα. Ο Ωρίωνας, ξεκινάει από τον Ηριδανό ποταμό και εξαιτίας των λαμπερών αστεριών θεωρείται από τους ωραιότερους αστερισμούς. Σε έναν αγώνα δισκοβολίας ο Απόλλωνας, επειδή ήταν ζηλιάρης εξαιτίας του δεσμού του Ωρίωνα και της Θεάς Άρτεμης, την έβαλε να χρησιμοποιήσει το τόξο της και να ρίξει σε ένα αντικείμενο που ήταν στη θάλασσα. Μη γνωρίζοντας η Θέα τι ήταν το αντικείμενο, έριξε το βέλος και έτσι σκοτώθηκε ο Ωρίωνας. Σύμφωνα με έναν άλλον μύθο, οι αρχέγονοι θεοί έβαλαν την Άρτεμη να σκοτώσει τον Ωρίωνα λόγω του δεσμού του με την Ηώ και τον δολοφόνησε από την ζήλεια της. Οι λόγοι που μεταμορφώθηκε σε αστερισμό είναι εξαιτίας της αντρειάς του ως κυνηγός και ο Δίας τον έκανε αστερισμό ή επειδή οι θεοί τον λυπήθηκαν γιατί τον δάγκωσε ο σκορπιός. Οι δύο κόρες του η

Μητιόχη και η Μενίππη, οι Θεοί του Ολύμπου τις μεταμόρφωσαν σε κομήτες (Μήττα, χ.η) .

Στη συνέχεια η Αφροδίτη είναι ο πιο κοντινός πλανήτης στη Γη. Μετα από το φεγγάρι είναι ο λαμπρότερος πλανήτης. Η Αφροδίτη είναι από τους γηραιότερους θεούς γιατί προέρχεται από την γενιά του Δία. Θνητοί ή αθάνατοι μπορούσαν να βρεθούν στην επιρροή της. Είχε μια ζώνη την οποία όποιος την χρησιμοποιήσει μπορούσε να γοητέψει το άτομο που επιθυμούσε η καρδιά του. Ακόμη, ο καθρέφτης της που είχε το σχήμα σταυρού συμβολίζει ακόμα και στη σημερινή ημέρα το γυναικείο φύλο. Το Venus είναι το λατινικό της όνομα και η προέλευσή του είναι από τη Θεά της γονιμότητας των Ρωμαίων. Μια γνωστή απεικόνιση της Θεάς είναι η Αφροδίτη της Μήλου, ένα άγαλμα που βρίσκεται στο Λούβρο και είναι 2.000 χρονών (MATYSZAK, 2013).

Η Αφροδίτη (Αποσπερίτης ή Αυγερινός) είναι ο δεύτερος πλανήτης που βρίσκεται κοντά στον πλανήτη ήλιο. Τα αφροδίσια νοσήματα ονομάστηκαν έτσι από τη Θεά. Στο κόκκινο φυτό ανεμώνη η Αφροδίτη κάνει την εμφάνισή της, λόγω του ότι το φυτό είναι η σωρός του Άδωνη που τον αγαπούσε και πέθανε κατά την διάρκεια του κυνηγιού. Η Βερόη (Beryut) ήταν κόρη τους και η πόλη Βηρυτό απέκτησε από την θυγατέρα της θεάς Αφροδίτης την ονομασία της. Τέλος, η Αφροδίτη έχει μεγάλο ρόλο στον Τρωικό πόλεμο, γιατί έκανε τον Πάρη και την ωραία Ελένη να ερωτευτούν. Ενδιαφερόταν για τον πόλεμο διότι συμμετείχε ο γιος της ο Αινείας, στο πλευρό των Τρώων. Όταν νίκησαν οι Έλληνες ο γιός της έφυγε από την Τροία. Οι απόγονοί του ήταν οι ιδρυτές της πόλης της Ρώμης και η γενιά της Αφροδίτης που άρχισε με τον Αγχίστη και εμπλουτίστηκε με τους Καίσαρες (MATYSZAK, 2013).

Στο βιβλίο ο Χάρι Πότερ και το Τάγμα του Φοίνικα αναφέρεται ο πλανήτης Άρης. Ο Άρης ήταν ο θεός των πολέμων στον ρωμαϊκό πολιτισμό και είναι γνωστός ως Mars. Δυο γυναίκες (Εστιάδα η Παρθένος και η Σίλβα Ρέα) γέννησαν τα παιδιά του, τα οποία δημιουργήσανε τη Ρώμη (MATYSZAK, 2013). Οι γιοί του ήταν ο Ρωμύλος και ο Ρέμος. Ο Θεός στη σημερινή εποχή συναντάται έκτος από τον πλανήτη και στον μήνα Μάρτιο (MATYSZAK, 2013). Όταν χρησιμοποιούμε την αγγλική λέξη «martial» αναφερόμαστε σε θέματα του στρατού. Ενώ το «mars» ίδιας ρίζας με την προηγούμενη λέξη αφορά τις συμφορές που προκαλούν οι πόλεμοι (MATYSZAK, 2013).

Στο Τάγμα του Φοίνικα τα παιδιά έχουν να κάνουν μια εργασία για τους πολέμους των γιγάντων (Ρόουλινγκ, 2003:225). Η γιγαντομαχία είναι γνωστή από τον Πίνδαρο, τον Απολλόδωρο & τον Νόννο. Κατά τον Νόννο η Γαία είχε τρεις γιούς, τους είπε ότι θα τους παντρέψει με τις θέες του Ολύμπου. Οι γιοί ήταν ο Πορφυρίωνας, ο Χθόνιας και ο Εγκέλαδος. Στον πρώτο είχε τάξει την Ήρα, στον δεύτερο την Κυθήρεια Αφροδίτη, στον τρίτο της γιο την Αθηνά η οποία είχε γαλάζια μάτια και στον Αλκυονέα την Άρτεμη. Η μάχη που έγινε ανάμεσα στους θεούς του Ολύμπου και στους γίγαντες σύμφωνα με τον Πίνδαρο, ονομαζόταν Φλέγγρας πεδίων (Μήττα, χ.η). Ο Απολλόδωρος περιγράφει τη μάχη βίαιη, δημιούργησε γεωλογικές μεταβολές αφού οι γίγαντες πετούσαν νησιά, βράχους, βουνά κλπ. Ο Δίας, η Αθηνά, ο Διόνυσος, ο Ήφαιστος, η Άρτεμης, ο Ερμής όπως και πολλοί ακόμη θεοί πολέμησαν. Στη μάχη σημαντική ήταν η παρουσία του Ηρακλή. Οι θεοί που ξεχωρίσανε ήταν ο Δίας, ο Διόνυσος και η Άρτεμης. Οι Θεοί χρησιμοποιήσαν ως όπλο έκτος της ικανότητα τους να μάχονται, τον έρωτα & τον δόλο. Η γιγαντομαχία και η Τιτανομαχία ανάμεσα στους Θεούς και στους Γίγαντες συμβολίζουν την ιδέα της δημιουργίας του κόσμου μέσα από τις συγκρούσεις των φυσικών δυνάμεων (Μήττα, χ.η).

Ακόμη η καθηγήτρια Τρελόνη λέει στον Χάρι ότι γεννήθηκε υπό την ολέθρια επιρροή του Κρόνου, διότι στο μάθημα ήταν χαμένος στις σκέψεις του και δεν την παρακολουθούσε (Ρόουλινγκ, 2003). Ο Κρόνος ήταν γιος του Ουρανού και της Γαίας ήταν το μικρότερο παιδί από τους δώδεκα Τιτάνες. Παντρεύτηκε την αδερφή του Ρέα και στη σημερινή εποχή είναι το πιο μεγάλο φεγγάρι του πλανήτη Κρόνου. Ο Ουρανός είχε τα παιδιά του στα Τάρταρα, επειδή θεωρούσε ότι ήταν πιο δυνατά από αυτόν και κάποια μέρα θα στρεφόντουσαν εναντίον του (MATYSZAK, 2013). Η Γαία όμως στεναχωριόταν για την κατάσταση των παιδιών της και σκέφτηκε ένα σχέδιο, ώστε να μην αποκτήσουνε άλλα παιδιά με τον Ουρανό και να τον σταματήσει. Ο Κρόνος ευνουχίζοντας τον πατέρα του καθώς ερωτοτροπούσε με την μητέρα του με ένα μαχαίρι, έγινε βασιλιάς και μαζί με την Ρέα κυβερνούσανε. Ο Κρόνος ασκούσε μεγάλη εξουσία και απαιτούσε σεβασμό (MATYSZAK, 2013). Όταν η Ρέα γεννούσε τα παιδιά του τα κατάπινε, ώστε να μην τον βλάψουνε. Τα παιδιά του ήταν ο Πλούτωνας, ο Ποσειδώνας, η Ήρα, η Δήμητρα, η Εστία και ο Δίας. Όμως, η Ρέα δεν άντεχε αυτό που έκανε ο Κρόνος στα παιδιά τους. Όταν γεννήθηκε ο Δίας, με την βοήθεια της Γαίας τύλιξαν την πέτρα και ο Κρόνος την κατάπιε νομίζοντας ότι ήταν ο Δίας, τον οποίο έκρυσαν στον όρο Δίκη (MATYSZAK, 2013). Μεγάλωσε μέσα σε μια σπηλιά

πίνοντας γάλα από την Αμάθεια και μέλι από αγριομέλισσες (MATYSSZAK, 2013). Ο Δίας όταν μεγάλωσε σε ηλικία που μπορούσε να αντιμετωπίσει των πατέρα του, τον ανάγκασε να βγάλει από το στομάχι του τα αδέρφια του. Έπειτα ο Δίας στράφηκε ενάντια στους Τιτάνες και ανάγκασε τον πατέρα του να παραδώσει την εξουσία. Από την άλλη, στη ρωμαϊκή μυθολογία σέβονταν τον Κρόνος ο οποίος λεγόταν Saturn, ήταν ο θεός των αγροτών και μέχρι σήμερα η ημέρα Σάββατο (Saturday) είναι προς τιμήν του (MATYSSZAK, 2013).

Επιπλέον, ο Χάρι & ο Ρον είχαν πάρει τους αστρικούς χάρτες και προσπαθούσαν να βρουν τη θέση των πλανητών τη στιγμή της γέννησής τους. Ο Χάρι είπε ότι του βγαίνουν δύο Ποσειδώνες (Ρουλιγκ,2003). Ο πλανήτης Ποσειδώνας πήρε το όνομα του από τον Θεό Ποσειδώνα, Θεό της Θάλασσας. Ένα από τα φεγγάρια του πλανήτη Ποσειδώνα είναι ο γιός του Τρίτωνας με την ουρά του ψαριού. Προστάτευε τη πόλη της Κορίνθου και τον Ισθμό. Ο Ποσειδώνας έχασε την προστασία του Άργου από την Ήρα και απογοητεύτηκε, γιατί ιδρυτής του Άργου ήταν ο Ναύπλιος, τον οποίο είχε αποκτήσει μαζί με τη νύμφη Αμυμώνη. Στη ρωμαϊκή μυθολογία, ο Ποσειδώνας είναι γνωστός ως Neptune είναι ο συνδυασμός του Nethuns, τον οποίο οι Ετρούσκοι λάτρευαν, ως θεό της θάλασσας (MATYSSZAK, 2013).

Στο τάγμα του Φοίνικα, αναφέρεται ο Δαίδαλος Ντιγκλ (Ρουλιγκ, 2003:168). Σύμφωνα με τον μύθο ο Δαίδαλος καταγόταν από την Αθήνα, ήταν από τη γενιά των Ερειχθειδών διότι ο πατέρας του ήταν ο Μητίονας που ήταν γιός του Ευπάλαμπου, γιος του Ερεχθέα. Ο Δαίδαλος ασχολούνταν με την αρχιτεκτονική. Έφτιαχνε αγάλματα και επεξεργαζόταν την πέτρα. Όμως κατηγορήθηκε για την δολοφονία του μαθητή του Τάλω που ήταν γιος της αδερφής του και τον έδιωξαν από την Αθήνα. Έπειτα πήγε στην Κρήτη, εκεί ήταν πολύ θαυμαστός λόγω της φήμης που είχε και έγινε καλός φίλος με τον βασιλιά Μίνωα, όμως έμαθε ότι ο βασιλιάς είχε στραφεί εναντίον του και τον εκβίαζε για την δημιουργία της αγελάδας, με αποτέλεσμα ο Δαίδαλος να φοβηθεί & να εξαφανιστεί από την Κρήτη έχοντας τη Πασιφάη που του έδωσε πλοίο για να φύγει. Μαζί του πήγε και ο Ίκαρος, ο γιος του, ο οποίος καθώς σταματήσανε σε ένα νησί στη μέση του πελάγους ο Ίκαρος πνίγηκε στη θάλασσα και γι' αυτό το πέλαγος ονομάστηκε Ικάριο & το νησί Ικαρία. Βέβαια κάποιοι συγγραφείς μύθων γράφουν ότι ο Δαίδαλος όταν ήταν στην Κρήτη και κρυβόταν με την βοήθεια της Πασιφάη, ο βασιλιάς έψαχνε τα πλοία και όποιος κατάφερνε να βρει τον Δαίδαλο θα του έδινε ένα χρηματικό πόσο. Ο Δαίδαλος λοιπόν δεν πίστευε ότι υπήρχε δυνατότητα διαφυγής και έφτιαξε τεχνητά

φευγόντες. Έπειτα όταν ήταν έτοιμοι, κατάφεραν να πετάξουν και να διαφύγουν πετώντας από το Κρητικό πέλαγος. Δυστυχώς όμως ο Ίκαρος πετώντας ψηλότερα από ότι έπρεπε, έπεσε μέσα στη θάλασσα διότι το κερί των φτερών του έλιωσε από τον ήλιο. Αντίθετα ο Δαίδαλος επειδή πετούσε κοντά στη θάλασσα και έβρεχε τις φτερούγες του, κατάφερε να φτάσει στη Σικελία. Μέσα από τον μύθο αποδεικνύεται τι συμβαίνει σε αυτόν που δεν ακούει τους γονείς του & τι απάτες κάνουν οι άνθρωποι για να μην τους πάρει άλλος την δόξα τους (Δαίδαλος). Τέλος, μέσα από τον μύθο διακρίνουμε την επιθυμία των ανθρώπων από τα αρχαία κιάλια χρόνια, να δημιουργήσουν μια «τεχνολογία», ώστε να πετούν στον ουρανό και να ταξιδεύουν γρηγορότερα (Κρασανάκη, 1990).

Τέλος στα βιβλία του Χάρι Πότερ διαβάζουμε για την εφημερίδα ο *ημερήσιος Προφήτης και ο βραδινός* όπως και για την αίθουσα των προφητειών στον Ημίαιμο Πρίγκιψ (Ρουλινγκ, 2005). Στην ελληνική μυθολογία υπήρχαν προφύτες που καταλαβαίνανε τις κραυγές που βγάζανε από το στόμα τους τα πουλιά. Για παράδειγμα ο Μόψος ήταν αργοναύτης και συσχετιζόταν με την Δωδώνη (Parke, 2000). Έτσι λοιπόν οι Σελλοί καταλαβαίνανε τη σημασία της κραυγή που έβγαζαν από το στόμα τα πτηνά και το φύλο που έπεφτε από το δέντρο, σαν λόγια του αρχέγονου θεού (Διός). Οι χρησμοί από την άλλη στη μυθολογία, ήταν η θέληση των Θεών και έπαιζαν ρόλο στον τρόπο με τον οποίο συμπεριφέρονταν οι άνθρωποι. Ήταν κυρίως αινίγματα και ήταν δύσκολο να καταλάβουν τι σημαίνανε. Προστάτευαν του ιερείς από τις λάθος απαντήσεις τους & τις ανακρίβειες. Οι χρησμοί χωρίζονται σε κατηγορίες. Αρχικά είναι ο ιστορικός, ο οποίος προερχόταν από ένα μαντείο και έχει επιβεβαιωθεί από διάφορες πηγές. Η δεύτερη κατηγορία είναι ο ημι-ιστορικός, ο οποίος δεν μπορούσε να ελεγχθεί από κάποια άλλη πηγή. Η τρίτη είναι ο μυθικός που συμπεριλαμβάνεται στους μύθους και η τελευταία κατηγορία είναι οι πλαστός ο οποίος είναι δημιούργημα μέσα από τον φανταστικό κόσμο κάποιου αρχαίου συγγραφέα (Burkert, 1993).

Πίνακας 1: Τα μυθικά στοιχεία στο Χάρι Πότερ

<p>Ο Χάρι Πότερ και η φιλοσοφική λίθος, το κουτί με τους σοκολατένιους βατράχους έχει κάρτες διάφορων μαγισσών (Ρόουλινγκ, 1997:120-122).</p>	<p>Η κάρτα της Μάγισσας Κίρκης</p>
<p>Στο τάγμα του φοίνικα ο Χάρι παρατηρούσε στον χάρτη τον αστερισμό του Ωρίωνος και στο τηλεσκόπιο την Αφροδίτη (Ρόουλινγκ, 2003:659-660).</p>	<p>Η Θεά Αφροδίτη & ο Γίγαντας Ωρίωνας</p>
<p>Στο βιβλίο ο Χάρι Πότερ και το Τάγμα του Φοίνικα αναφέρεται ο πλανήτης Άρης (Ρόουλινγκ, 2003:660)</p>	<p>Ο Θεός του πολέμου Άρης</p>
<p>Στο Τάγμα του Φοίνικά τα παιδιά έχουν να κάνουν μια εργασία για τους πολέμους των γιγάντων (Ρόουλινγκ, 2003:225)</p>	<p>Η Γιγαντομαχία</p>
<p>Χάρι γεννήθηκε υπό την ολέθρια επιρροή του Κρόνου (Ροουλινγκ, 2003).</p>	<p>Ο Κρόνος</p>
<p>Οι αστρικοί χάρτες στους οποίους προσπαθούσαν να βρουν τη θέση των πλανητών τη στιγμή της γέννησής τους. Ο Χάρι είπε ότι του βγαίνουν δύο Ποσειδώνες (Ροουλινγκ, 2003:339)</p>	<p>Ο Θεός της Θάλασσας, Ποσειδώνας</p>
<p>Στο τάγμα του Φοίνικα, αναφέρεται ο Δαίδαλος Ντιγκλ (Ροουλινγκ, 2003:168).</p>	<p>Ο Δαίδαλος</p>

Εφημερίδα ο ημερήσιος Προφήτης και ο βραδινός & η αίθουσα των προφητειών στον Ημίαιμο Πρίγκιψ (Ρουλιγκ, 2005:89 & 259).	Προφήτες
---	----------

Μυθικά στοιχεία εντοπίζουμε όμως και στα ονόματα κάποιων χαρακτήρων: Χάρι Πότερ: Ο Χάρι μπορεί να παρομοιαστεί με τον Αχιλλέα διότι είχε ένα αδύναμο σημείο όπως εκείνος το σημάδι σε μορφή κεραυνού στο μέτωπο του, που δημιουργήθηκε όταν η μητέρα του πριν την δολοφονήσει ο Βόλντεμορτ πήγε να τον προστατέψει. Ο Αχιλλέας είναι γνωστός στη Θεσσαλία αλλά και σε όλη την Ελλάδα. Ο Πηλέας και η Θέτιδα ήταν οι γονείς του. Η Θέτιδα ήθελε να κάνει τον μικρό Αχιλλέα αθάνατο. Κάθε βράδυ τον έβαζε στις στάχτες της φωτιάς, καίγοντας με αυτόν τον τρόπο την θνητότητά του και δίνοντάς του αμβροσία. Ο Πηλέας, όμως ζήτησε από την γυναικά του να σταματήσει να κάνει αυτό στο γιό τους και η Θέτιδα έφυγε αφήνοντας πίσω τον Αχιλλέα και τον πατέρα του (MATYSZAK, 2013).

Σε μια ακόμη προσπάθεια της να κάνει τον Αχιλλέα αθάνατο τον πήγε στον ποταμό Στύγα όμως επειδή δεν μπορούσε να αγγίξει το νερό, το σημείο από το οποίο κρατούσε τον Αχιλλέα έγινε το αδύναμο σημείο του που είναι γνωστό ως Αχιλλείος πτέρνα. Βέβαια κατά την διάρκεια του Τρωικού πολέμου, η Θέτιδα συμβούλευε τον Αχιλλέα. Όταν έφυγε η Θέτιδα ο Πηλέας πήγε τον μικρό Αχιλλέα στον Κένταυρο Χείρωνα που τον μεγάλωσε στο Πήλιο. Ο Χείρων έτρεφε τον Αχιλλέα με αίμα των ανθρώπων που σκότωνε. Στον Τρωικό πόλεμο, πολέμησε με γενναιότητα για την οποία διακρίθηκε και σκοτώθηκε από τον αδερφό του Έκτορα Πάρη (MATYSZAK, 2013).

Ερμιόνη: Η Ερμιόνη ήταν θυγατέρα του Μενέλαου και της Ελένης Όταν ο Πάρης απήγαγε την μητέρα της Ελένη η Ερμιόνη ήταν μόλις εννέα χρονών. Η θεία της Κλυταιμνήστρα την μεγάλωσε. Ήταν έξυπνη και εργατική όπως και η Ερμιόνη στο Χάρι Πότερ. Η Ερμιόνη είχε άντρες οι οποίοι ήταν οι υποψήφιοι μελλοντικοί σύζυγοι της που θέλανε να την παντρευτούν. Οι δύο άντρες ήταν ο τον Ορέστης & τον Νεοπτόλεμος (Μήττα, χ.η). Στους αρραβωνιαστικούς της Ερμιόνης του Χάρι Πότερ μπορούμε να θεωρήσουμε ως υποψήφιους τον Ρον Ουέσλι και Βίκτορ Κραμ.

Χάγκριντ: Ο Ρούμπεους Χάγκριντ ήταν μισός γίγαντας και μισός άνθρωπος. Το όνομά του το εμπνεύστηκε η συγγραφέας από τον γίγαντα Πορφυρίωνα. Ο Πορφυρίωνας ήταν γίγαντας και θεωρούνταν βασιλιάς των γιγάντων όπως και ο Ευρυμέδοντας (Μήττα, χ.η). Ο Δίας τον κατηγόρησε ως δολοφόνο και τον εξόρισε από τον Όλυμπο. Έτσι και ο Χάγκριντ διώχτηκε από το Χόγκουαρτς όταν κατηγορήθηκε ότι άνοιξε την Κάμαρα με τα Μυστικά (Ρουβλινγκ, 1998). Ο Χάγκριντ σε αντίθεση με τους υπόλοιπους γίγαντες που ήταν με την μεριά του «Ακατανόμαστου», είναι καλόγαθος, πιστός και μπορεί να μην είναι πολύ έξυπνος και είναι εύκολο να τον χειραγωγήσουν, η αφοσίωσή του όμως και η καλοσύνη του, τον κάνουν ένα συμπαθή γίγαντα- χαρακτήρα του βιβλίων του Χάρι Πότερ.

Μινέρβα Μαγκκόναγκαλ – θεά Αθηνά: Η Μαγκκόναγκαλ μοιάζει με τη Θεά Αθηνά της ελληνικής αλλά και στη ρωμαϊκής μυθολογίας (Μινέρβα). Η Θεά Αθηνά είναι θεά της σοφίας και του πολέμου. Οι γονείς της ήταν ο Δίας και η Μύτιδα. Η Θεά Αθηνά προστάτευε την πόλη-κράτος, τον πολιτισμό, τις τέχνες, τη φιλοσοφική τέχνη και την στρατηγική. Είχε κληρονομήσει πολλά θετικά στοιχεία των γονιών της όπως την ευφυΐα, την γενναιότητα, τη δύναμη αλλά και την σοφία (MATYSZAK, 2013). Η Θεά Αθηνά χαρακτηρίζεται παρθένος, διότι τότε δεν παντρεύτηκε και εδώ εντοπίζουμε κοινά σημεία με την Μαγκκόναγκαλ. Ο Παρθενώνας είναι προς τιμήν της. Η Μαγκκόναγκαλ ήταν γενναία και σοφή, αλλά σε κανένα από τα επτά βιβλία του Χάρι Πότερ δεν αναφέρθηκε το αν είχε κάποιο σύντροφο στη ζωή της.

Άργκος Φίλτς – Άργος Πανόπτης: Το Άργος αποτελεί ένα από τα πιο ισχυρά πλάσματα της ελληνικής μυθολογίας. Σύμφωνα με τον μύθο, ο Δίας καλύπτοντας το Άργος με ένα σύννεφο, συννευρέθηκε βίαια με την Ιώ. Η Ήρα κατάλαβε ότι ο Δίας ερωτοτροπούσε και σιγά-σιγά εξαφάνισε το σύννεφο (MATYSZAK, 2013). Ο Δίας φοβούμενος ότι θα πιαστεί από τη Θεά, μετέτρεψε την Ιώ σε άσπρη αγελάδα. Η Θεά δεν ξεγελάστηκε από το κόλπο του και ζήτησε την αγελάδα, με αποτέλεσμα ο Δίας να μην μπορεί να της αρνηθεί. Η Θεά έβαλε ως προστάτη της αγελάδα τον Άργος, μέχρι να γυρίσει από το ταξίδι της, που πήγε να βρει πληροφορίες για την καταγωγή της αγελάδας. Το μυθικό τέρας είχε εκατό μάτια (MATYSZAK, 2013). Ο Δίας σχεδίαζε να πάρει την Ιώ και έχοντας την βοήθεια του Έρμη, ο οποίος σκότωσε το τέρας και πήρανε την κοπέλα.

Νάρκισσα Μαλφοί – Νάρκισσος: Η Νάρκισσα ήταν ωραία γυναικά και θεωρούσε τον εαυτό της ανώτερο απ' τους άλλους ανθρώπους και τους περιφρονούσε. Ήταν εγωκεντρική και υποβάθμιζε τους άλλους. Στην ελληνική μυθολογία όμως ο Νάρκισσος ήταν ένα νεαρός όμορφος άντρας οποίος παγιδεύτηκε κοιτάζοντας την ίδια του την εικόνα. Ο πατέρας του ήταν ο ποταμός Κηφισός και η μητέρα του η Λειριόπη η οποία ήταν νύμφη. Ο Νάρκισσος ήταν πολύ όμορφος και οι νύμφες του δάσους τον είχαν ερωτευτεί. Ο Νάρκισσος όμως δεν ενδιαφερόταν για την αγάπη που του έδειχναν οι νύμφες. Μία μέρα συνάντησε την Ηχώ, η οποία τον αγάπησε, όμως ο ερωτάς της ήταν μονόπλευρος. Η Ηχώ στεναχωρήθηκε και το μόνο που της είχε μείνει ήταν η φωνή της. Η Νέμεσις θύμωσε και καταράστηκε τον Νάρκισσο. Η κατάρα ήταν να ερωτευτεί την αντανάκλασή του την οποία είδε σε μια λίμνη. Ο Νάρκισσος ερωτεύτηκε τον εαυτό του και μαράζωσε και εξαφανίστηκε (MATYSSZAK, 2013).

Ο ναρκισσιστικός χαρακτήρας και το λουλούδι με το όνομά του έχουν απομείνει και στη σημερινή εποχή. Στην αρχαία Σπάρτη ήταν σαν διακοσμητικό, για τους υπόλοιπους Έλληνες θεωρούταν λουλούδι του θανάτου (MATYSSZAK, 2013). Ο Νάρκισσος θεωρείται θεός του ύπνου ή του θανάτου και συγκεκριμένα θεός του Κάτω Κόσμου.

Πομόνα Σπράουτ – θεά Πομόνα: Η συγγραφέας εμπνεύστηκε το όνομα της από τη Θεά Πομόνα του ρωμαϊκού πολιτισμού, η οποία ήταν η θεϊκή οντότητα των φυτών. Πιο συγκεκριμένα βοηθούσε τα δέντρα να είναι καρποφόρα και φρόντιζε τους κήπους. Οι Ρωμαϊκός λαός, γιόρταζε τη Θεά με μεγάλες τιμές, διότι συμβόλιζε την γονιμότητα της γης και χάρη σε αυτήν η γη ήταν εύφορη (Mak, 2011).

Σείριος Μπλακ: Ο Σείριος στη μυθολογία ήταν το σκυλί του γίγαντα Ωρίωνα το οποίο έγινε αστέρι όταν πέθανε όπως το αφεντικό του. Οι αρχαίοι Έλληνες χαρακτήριζαν Σείριο τον Ήλιο και κάθε φωτεινό ουράνιο αντικείμενο. Ο ορισμός αφορά τον Ησίοδο και Ερατοσθένη και η έννοια προέρχεται από το «σειριάω – σειριώ» που έχει την έννοια του λάμπω και καίω. Αρκετοί γλωσσολόγοι και αρχαιολόγοι, όπως για παράδειγμα ο Lamb, θεωρούν ότι ο Σείριος είναι λέξη φοινικικής προέλευσης και έχει τη σημασία του «Αρχηγού» και ο ήλιος χαρακτηριζόταν «Αρχηγός». Οι αρχαίοι Έλληνες ονόμαζαν τον Σείριο και «στίβλων», γιατί βρισκόταν χαμηλότερα από τον ορίζοντα και τρεμόσβηνε έντονα. Οι Ρωμαίοι θεωρούσαν τον Σείριο κακό οωνό, διότι

η εμφάνιση του προάγγελε καταστροφές, ασθένειες & θανάτους. Έτσι θυσιάζανε σκύλους που είχανε ξανθό & ερυθρωπό τρίχωμα (Θεοδοσίου & Δανέζης, 2002).

Η Αλυκτώ Κάροου: Στη μυθολογία η Αλυκτώ ήταν μια από της Ερινύες. Σύμφωνα με τον Ησίοδο γεννήθηκαν από το αίμα του Ουρανού, όταν ο Κρόνος έκοψε τα γεννητικά όργανά του και γι' αυτό το λόγο είναι αδερφές με την Αφροδίτη. Στον ρωμαϊκό πολιτισμό, «Dirae» είναι η ονομασία αυτών των μυθικών πλασμάτων και η προέλευση την λέξης που έχει την έννοια του ολέθριου, «dire» (MATYSSZAK, 2013). Αρχικός σκοπός τους ήταν να τιμωρούν τα παιδιά που πραγματοποιούσαν σοβαρές συμφορές στους γονείς τους. Στη συνέχεια όμως τιμωρούσαν όσους έκαναν δολοφονίες, βλασφημούσαν, παραβιάζανε την ιερή υποχρέωση φιλοξενίας και προσβάλλανε τους θεούς (MATYSSZAK, 2013). Είχανε τρομακτική εμφάνιση και μπορούσαν να προκαλέσουν σύγχυση, τρέλα. Οι Ερινύες ήταν η Αληκτώ, η Τισιφώνη και η Μέγαιρα. Για τον Αισχύλο είχαν όψη σαν φίδι και δεν ήταν ποθητές, όμως απεικονίζονται ως νέες κοπέλες, έχοντας ενδυμασία μαύρη, δηλαδή πένθιμη αλλά στις υποθέσεις τους η ενδυμασία τους ήταν ένα κοντό φόρεμα, μπότα κυνηγητική και είχανε μαστίγιο (MATYSSZAK, 2013) .

Σίβυλλα και Κασσάνδρα Τρελόνη: Η Σίβυλλα είναι καθηγήτρια μαντικής. Στην ελληνική μυθολογία η Σίβυλλα είχε την ιδιότητα της ιέρειας και όλοι την συμπαθούσανε. Οι Σιβύλλες που είναι γνωστές μέχρι και σήμερα είναι η Αμάθεια, η Διήφοβη & η Ιεροφίλη. Σύμφωνα με τα χειρόγραφα των Ρωμαίων η πρόβλεψη που έκανε συνήθως μια Σίβυλλα δεν ήταν λανθασμένη. Ο Ταρκύνιος, που βασιλεύε στη πόλη Ρώμη, πλήρωσε ένα τεράστιο χρηματικό ποσό, αγοράζοντας έτσι τα κείμενα τα οποία αποτελούσαν μυστικό του κράτους. Όταν είχανε προβλήματα, έψαχναν για να αντιμετωπίσουν τις δυσκολίες στα έγγραφα, τα οποία το 83 π.Χ. γίνανε στάχτη. Η Ερυθραία Σίβυλλα ζήτησε από τον ο Απόλλωνα να μείνει ζωντανή για πολλά έτη. Αυτός για να εκπληρώσει την επιθυμία της ζήτησε την παρθενιά της, η Σίβυλλα αρνήθηκε στον Θεό και με το πέρασμα των χρόνων γερνούσε και η όψη της θύμιζε τη μορφή των τζιτζικιών, όταν κάποιο παιδί της έθετε το ερώτημα τι θα ήθελε, η απάντηση της ήταν ο θάνατος της (Μήττα, χ.η). Στη μυθολογία ο Αινείας είχε κάποτε επισκεφτεί μια Σίβυλλα που του είχε πει «βλέπω πολέμους, φρικτούς πολέμους και τον Τιβέρη να αφρίζει από το πολύ αίμα» (MATYSSZAK, 2013). Έπρεπε ο Αινείας να κατεβεί στον κάτω κόσμο και να γυρίσει ξανά πίσω. Ο Αινείας για να φύγει από τον κάτω κόσμο σαν δωροδοκία έδωσε ένα χρυσό κλαδί, στη Περσεφόνη (MATYSSZAK, 2013) .

Ανδρομέδα: Ήταν η αδελφή της Νάρκισσα και της Μπέλατριξ. Ακόμη ήταν η αγαπημένη ξαδέρφη του Σείριου Μπλακ (Ρόουλινγκ, 2003). Στην μυθολογία η Ανδρομέδα είχε μητέρα την Κασσιόπη, την βασίλισσα των Αιθιοπικών. Η μητέρα της προκάλεσε την οργή του Θεού της θάλασσας, γιατί διέδιδε την φήμη ότι η Ανδρομέδα σε έναν διαγωνισμό, όπως είναι τα σημερινά καλλιστεία ξεχώρισε για την ομορφιά της και οι θαλάσσιες οντότητες, Νηρηίδες ηττήθηκαν. Έτσι, ο Ποσειδώνας προκάλεσε τρομερές πλημμύρες και έστειλε το Κήτος. Για να σταματήσουν το τέρας έπρεπε να θυσιάσουν την Ανδρομέδα, όταν όμως ο Περσέας είδε την Ανδρομέδα, η οποία ήταν όμορφη, την ερωτεύτηκε και χρησιμοποίησε το κεφάλι της Μέδουσας για να σταματήσει το τέρας. Πήγαν στη Σέριφο όμως ο Φινέας που ήταν ο μελλοντικός της σύζυγος, όταν το έμαθε θύμωσε και από την ζήλεια του πολέμησε με τον Περσέα. Ο Περσέας του έδειξε το κεφάλι της Μέδουσας και τον έκανε πέτρα. Στην Τίρυνθα ο Περσέας κυβέρνησε και εκεί μεγάλωσαν τα οκτώ παιδιά τους (Δανέζης & Θεοδοσίου, 2002).

Πίνακας 2: Οι Χαρακτήρες της βασικής σειράς των βιβλίων του Χάρι Πότερ και η σύνδεσή τους με την μυθολογία

Χάρι Πότερ	Αχιλλέας
Ερμιόνη	Ερμιόνη, κόρη του Μενέλαου και της Ωραίας Ελένης.
Χάγκριντ	Πορφυρίωνας ο βασιλιάς των γιγάντων
Καθηγήτρια Μαγκκόναγκαλ	Θεά Αθηνά- Μινέρβα
Άργκους Φιλτς	Άργος το μυθικό τέρας με τα εκατό μάτια
Νάρκισσα Μαλφοί, αδελφή της Ανδρομέδας και της Μπέλατριξ	Νάρκισσος, ο οποίος ερωτεύτηκε την αντανάκλασή του.

Πομόνα Σπράουτ	Θέα Πομόνα του ρωμαϊκού πολιτισμού
Σείριος Μπλακ	Το σκυλί του γίγαντα Ωρίωνα
Αλυκτώ Κάροου	Ερινύες
Σιβύλλα και Κασσάνδρα Τρελόνη	Σιβύλλα, διέθεταν μαντικές ικανότητες
Ανδρομέδα, αδερφή της Νάρκισσας και της Μπέλατριξ	Ανδρομέδα πριγκίπισσας της Αιθιοπίας

Δ. Πλάσματα

Στον *Χάρι Πότερ και η φιλοσοφική λίθος* συναντάμε τον Λουλουκό ο οποίος έχει τρία κεφάλια και προστάτευε την είσοδο που οδηγούσε στη φιλοσοφική λίθο (Ρουουλινγκ, 1997:184). Ο Λουλούκος ήταν ο φύλακας της εισόδου που οδηγούσε στη φιλοσοφική λίθο (Ρουουλινγκ, 1997:184). Στην ελληνική μυθολογία ο Λουλούκος είναι ο κέρβερους φύλακας του Κάτω Κόσμου. Οι ζωντανοί δεν είχαν την δυνατότητα να εισβάλλουν στον κάτω κόσμο του, αν κατάφερνε κάποιος να μπει ο κέρβερους τον σκότωνε, συνεχίζοντας με αυτό τον τρόπο το ταξίδι του. (MATYSZAK, 2013). Ο κέρβερους στο *Χάρι Πότερ* περιγράφεται με τη μορφή που έχουμε συνηθίσει. Βέβαια στη μυθολογία ο κέρβερους παρουσιάζεται να έχει ουρά και το κεφάλι του μετατρέπεται σε κεφάλι δράκου. Στην αγγλική έκδοση του βιβλίου, ο Χάγκριντ είχε πάρει τον κέρβερους από έναν Έλληνα και όχι από Άραβα, όπως διαβάζουμε στο ελληνικό βιβλίο (Ρουουλινγκ, 1997).

Το βλέμμα του Κέρβερους ήταν πολύ επικίνδυνο, όποιος τολμούσε να κοιτάξει την ματιά του πέτρωνε (MATYSZAK, 2013). Επικίνδυνος ήταν και για το δηλητήριο του σε περίπτωση που θα δάγκωνε κάποιον θα πέθανε και από αυτό δημιουργήθηκε το ακόνιτο. Ο Τυφώνας και η Εχίδνα, ήταν οι γονείς του κέρβερους. Ο Κέρβερους ηττήθηκε

από τον Ηρακλή στον ποταμό Αχέροντα. Ο Ηρακλής ταξίδευε για να πάει στον Κάτω Κόσμο με την βοήθεια των δύο θεών, της Αθηνάς και του Ερμή. Εκεί ο Χάρωντας και ο Άδης ηττήθηκαν. Ο Ηρακλής έκανε μια συμφωνία με την Περσεφόνη να πάρει τον τρικέφαλο σκύλο, αλλά δεν θα χρησιμοποιούσε κανένα όπλο, για να τον πιάσει και δεν θα τον γυρνούσε πίσω σε άσχημη κατάσταση. Έτσι πήρε τον κέρβερο, κουβαλώντας τον σε έναν από τους ώμους του και όταν ολοκλήρωσε τον άθλο του, ο Κέρβερος γύρισε στον Κάτω Κόσμο και φύλαγε την είσοδο. Βέβαια όταν έπρεπε να φτάσουν στον Ευρυσθέα, στον δρόμο πέθαναν πολλά άτομα, λόγω του Κέρβερου και όταν έπεφταν τα σάλια του στη γη δημιουργούνταν το ακόνιτο (MATYSZAK, 2013).

Εικόνα 3: Κέρβερος, ο φύλακας του Κάτω Κόσμου

Στη συνέχεια στη φιλοσοφική λίθο και στο τάγμα του φοίνικα συναντάμε τον Ρόναν, τον Φίρεντσε, τον Μαγκόριαν & τον Μπείν οι οποίοι είναι Κένταυροι (Ρόουλιγκ, 1997; Ρόουλιγκ, 2003). Η Ρόουλιγκ στη φιλοσοφική λίθο στην οποία ο Χάρι συναντά πρώτη φορά κένταυρο, τον περιγράφει λέγοντας από την μέση ο Ρόναν ήταν άνθρωπος και το κάτω μέρος του σώματός του ήταν άλογο. Είχε καστανό όμορφο τρίχωμα και μια κόκκινη ουρά (Ρόουλιγκ, 1997).

Οι Κένταυροι προέρχονταν από το Πήλιο. Η συμπεριφορά τους χαρακτηριζόταν ως βίαιη. Λατρεύανε τον οίνο και τις όμορφες γυναίκες. Είχανε αντιπαλότητα με τους Λαπίθες αν και ήταν από το ίδιο μέρος. Ένας βασιλιάς από την Θεσσαλία που ονομαζόταν Πειρίθοος, προσκάλεσε να παρευρεθούν στον γάμο του οι

κένταυροι όμως, μέθυσαν και έγιναν επιθετικοί προς τη μελλοντική σύζυγό του (MATYSSZAK, 2013). Πως γεννήθηκαν όμως οι Κένταυροι;

Ο γιός του Άρη, ο Ιξίων δολοφόνησε τον πατέρα της γυναίκας του και ενώ ο Δίας συγχωρέσε την άσχημη συμπεριφορά του ο Ιξίων ερωτεύτηκε την γιαγιά του, την Ήρα. Ο Δίας επειδή κατάλαβε ότι ο Ιξίων θα προκαλούσε προβλήματα, δημιούργησε ένα σύννεφο, τη Νεφέλη η οποία έμοιαζε στην Ήρα. Ο Ιξίωνα βίασε την Νεφέλη και τιμωρήθηκε για την πράξη του. Η Νεφέλη όταν βιάστηκε έμεινε έγκυος και όταν ήταν να γεννήσει, η βροχή που προκλήθηκε γέννησε τους κενταύρους (MATYSSZAK, 2013).

Οι Κένταυροι αν και έξυπνοι, συχνά έχαναν τον έλεγχο και γίνονταν επιθετικοί γιατί η ύπαρξή τους είναι αποτέλεσμα μιας βίαιης πράξης. Μπορούμε να χαρακτηρίσουμε τους κενταύρους ως ισχυρά πλάσματα, είχαν πολύ πάθος και αυτό τους έκανε επικίνδυνους. Για παράδειγμα ο Φόλος που ήταν λογικός, θεωρείται επικίνδυνος φίλος, γιατί όταν ήταν με τον Ηρακλή η μυρωδιά του οίνου η οποία έλκυε τους Κενταύρους, τους αναστάτωσε και τους έκανε επικίνδυνους. Ο Ηρακλής σκότωσε τον κάθε κένταυρο και ο Φόλος σκοτώθηκε καταλάθος από ένα δηλητηριασμένο βέλος (MATYSSZAK, 2013). Τέλος, άλλο ένα παράδειγμα είναι η Καινίδα, η οποία ο Θεός της θάλασσας Ποσειδώνας την μετέτρεψε σε άντρα πολεμιστή και οι κένταυροι την σκότωσαν με κορμό από πευκόδεντρα (MATYSSZAK, 2013).

Εικόνα 4: Κένταυρος

Ο Χάγκριντ είναι μισός γίγαντας, άλλοι γίγαντες που αναφέρονται είναι η μαντάμ Μαξιμ στο κύπελο της φωτιάς (Ρουλιγκ, 2000) & στο τάγμα του φοίνικα ο Κάρκος (Ρουλιγκ, 2003). Οι γίγαντες είναι λαός της Θράκης και είναι βάρβαροι. Ο Στέφανος Βυζάντιος ερμηνεύει με διαφορετικό τρόπο τη Γιγαντομαχία. Οι γίγαντες μισούσανε τους ανθρώπους. Ήταν μισάνθρωποι οι οποίοι κυνηγήθηκαν και τιμωρήθηκαν από τον Ηρακλή. Η συσχέτιση που υπάρχει με την Θράκη αφορά την ιδέα που έχουν οι Έλληνες του Νότου για τον λαό της Θράκης ότι είναι βάρβαρος πολιτισμός (Μήττα, χ.η). Όμως πως δημιουργήθηκαν οι Γίγαντες;

Τον μύθο για το πως γεννήθηκαν οι γίγαντες τον γνωρίζουμε, εξαιτίας του Απολλοδώρου, Ησίοδου & Υγίου. Κατά τον Ησίοδο, ο Κρόνος ευνούχισε τον πατέρα του (Ουρανό) και με το αίμα του γονιμοποίησε την μητέρα του (Γαία). Έτσι γεννήθηκαν οι Ερινύες, οι Νύμφες των μελιών και οι γίγαντες. Από την άλλη σύμφωνα με τον Απολλόδωρο, η Γαία δημιούργησε του γίγαντες για να μονομαχήσουνε με του Ολύμπιους θεούς και να τους εκδικηθεί για τους γιούς της, τους Τιτάνες, επειδή ο Θεός

Δίας τους τιμώρησε στα Τάρταρα. Τα παιδιά κατά τον ρωμαϊκό γραμματικό Υγίνο (1ο π.Χ.), γονείς των γιγάντων ήταν ο Τάρταρος και η Γαία (Μήττα, χ.η).

Οι γίγαντες αν και ήταν θεϊκά πλάσματα μοιάζανε με τους ανθρώπους στην όψη τους. Οι γίγαντες ήταν μεγάλοι σε μέγεθος και ανίκητοι. Οι γίγαντες μπορούσαν να ηττηθούν μόνο εάν έφευγαν από τον τόπο τους ή αν βοηθούσε τους Θεούς ο Ηρακλής. Βέβαια μπορούσαν να προστατευτούν από ένα βότανο της μητέρας τους της Γη. Οι τόποι καταγωγής τους είναι οι Φλέγρες και η Παλλήνη (Μήττα, χ.η).

Εικόνα 5: Γιγαντομαχία

Στο τέταρτο βιβλίο *ο Χάρι Πότερ και το κύπελλο της φωτιάς* ο Χάρι έχει να αντιμετωπίσει, όπως και οι υπόλοιποι διαγωνιζόμενοι, δράκους (Ρόουλινγκ, 1999). Αναφορά στους δράκους γίνεται και στο έκτο βιβλίο (Ρόουλινγκ, 2005:19). Σύμφωνα με τη μυθολογία της αρχαίας Ελλάδας, οι δράκοι ήταν πολύ μεγάλα ερπετά και συνήθως η όψη τους θύμιζε φίδι. Στη συνέχεια ήρωες της μυθολογίας έχουν έρθει αντιμετώπι με δράκους. Ο Ηρακλής και ο Περσέας μονομάχησαν με τα τρομακτικά πλάσματα. Ο Ηρακλής ήρθε αντιμετώπος με την Λερναία Ύδρα. Στην ελληνική μυθολογία διαβάζουμε και για τον Πύθωνα, ο οποίος ήταν εχθρός του θεού Απόλλωνα. Οι δράκοντες στους πίνακες ζωγραφικής, απεικονίζονται στον ρωμαϊκό πολιτισμό να κατοικούν σε σπηλιά που βρίσκεται κάτω από τον βυθό της θάλασσας και είναι

προστάτες των θησαυρών τους. Έχουν μεγάλα φτερά που έμοιαζαν σαν αυτά που έχουν οι νυχτερίδες και βγάζουν φωτιές από το στόμα τους (Jones, 2018).

Εικόνα 6: Ο Δράκος στη ταινία του Χάρι Πότερ, το κύπελλο της φωτιάς

Στη κάμαρα με τα μυστικά (Ρουουλινγκ, 1998:224) αλλά και στο τάγμα του φοίνικα, συναντάμε τον Φοκς (Ρουουλινγκ, 2003). Ο Φοκς είχε χρυσοκόκκινα φτερά και τα δάκρυα του μπορούσαν να θεραπεύσουν τις πληγές. Οι φοίνικες καίγονται όταν έρθει η στιγμή να πεθάνουν και ξαναέρχονται στη ζωή μέσα από τις στάχτες τους (Ρουουλινγκ, 2003). Ο Ηρόδοτος στις Ιστορίες του αναφέρει ότι ένα άλλο ιερό πουλί έχει την ίδια ονομασία με τον Φοίνικα. Ο Ηρόδοτος δεν έχει δει τον φοίνικα στη πραγματικότητα, αλλά απεικονίζεται στις ζωγραφιές των Αιγυπτίων της Ηλιούπολης.

Ο Φοίνικας εμφανίζεται κάθε πέντε χρόνια, όταν έρθει η στιγμή να πεθάνει ο πατέρας του. Ο Ιωάννης Καποδίστριας που ήταν κυβερνήτης του ελληνικού λαού από το 1827 έως το 1851 δημιούργησε τον φοίνικα που το χρησιμοποιούσαν σαν τα σημερινά χρήματα. Η προέλευση του ονόματος του και η μορφή του φοίνικα είναι εμπνευσμένα από το μυθικό πλάσμα. Τέλος, τον χρησιμοποίησαν ως σύμβολο στη Φιλική Εταιρεία και η απεικόνιση του σταυρού, σήμαινε ότι ήταν θεϊκή θέληση, η Ελλάδα να αναγεννηθεί (Νομοθετικό Διάταγμα, 1926).

Εικόνα 7: Φοίνικας

Στη φιλοσοφική λίθο συναντάμε ένα ακόμη μυθικό πλάσμα, τον Βασιλίσκο (Ρουλιγκ, 1998:306). Είναι ένα μεγαλόσωμο φίδι με πράσινο δέρμα και κίτρινα μάτια που πετρώνουν όποιον τα βλέπει (π.χ. την Ερμιόνη Γκρέιντζερ, τον Τζάστιν Φιντς-Φλέτσο, τον Κόλιν Κρίβι την γάτα του Φιλτς και το φάντασμα του Σχεδόν Ακέφαλου Νικ). Η Μυρτιά που Κλαίει πέθαινε όταν συνάντησε τον Βασιλίσκο, καθώς κοίταξε αμέσως το βλέμμα του. Στην ελληνική και ρωμαϊκή μυθολογία γίνονται αναφορές στον Βασιλίσκο. Ο Βασιλίσκος δημιουργήθηκε στην Αρχαία Ελλάδα από τον μάγο Έρπος τον αφελή. Στην ελληνική φαντασία θεωρείται «βασιλιάς των φιδιών» (Μπούρα, 2019).

Εικόνα 8: Ο Βασιλίσκος στο κόσμο του Χάρι Πότερ

Στον αιχμάλωτο του Αζκαμπαν, συναντάμε τον Ωραιόμορφο ο οποίος είναι υπόγρυπας (Ρουλιγκ, 1999:126). Τα μυθικά αυτά πλάσματα αναφέρονται σε ένα δράμα με τίτλο « Γρύπες», το οποίο έχει γράψει ο Πλάτωνας. Οι γρύπες βλέποντας την όψη τους έχουν στοιχεία από το λιοντάρι και τον αετό. Μπορεί κάποιος να πιστεύουν ότι έχουν Ανατολίτικη προέλευση, αλλά στην μυθολογία μας διαβάζουμε συχνά για τα πλάσματα αυτά (Pirrotta, 2009). Επίσης, η εμφάνιση τους στη μινωική λάρνακα, ήταν η απεικόνιση των θεϊκών οντοτήτων, όπως ήταν οι θεότητες Horus ή Hathor-Isis φύλακες των ανθρώπων που πηγαίνανε στο κάτω κόσμο ή φυλάγανε τον κάθε ένοικο της λάρνακας (Porter, 2011).

Εικόνα 9: Ωραιόμορφος

Στο κύπελο της φωτιάς ο Χάρι και οι άλλοι διαγωνιζόμενοι έχουν να αντιμετωπίσουν τους γοργονάνθρώπους (Ρουλινγκ, 2000). Είχαν πανέμορφη φωνή με την οποία παρέσερναν τους ναυτικούς και τους σκοτώνανε. Ακόμη λένε ότι οι σειρήνες μεταμορφώθηκαν σε πλάσματα που θύμιζαν πουλιά, επειδή δεν καταφέρανε να προστατέψουν την Περσεφόνη. Έμεναν στα νησιά που ήταν κοντά στη νότια Ιταλία. Αν μια σειρήνα δεν μπορούσε να μαγέψει τον άντρα με την φωνή της, εξαφανιζόταν. Οι Αργοναύτες ήταν αυτοί που κατάφεραν να εξαφανίσουν όλο τον ανατολικό κλάδο του πληθυσμού της, όταν το τραγούδι του Ορφέα ήταν ανώτερο από αυτό των σειρήνων (MATYSSZAK, 2013).

Επίσης, αναφορά γίνεται και στην Οδύσσεια, όταν η Κίρκη έδωσε οδηγίες στον Οδυσσέα ποιον δρόμο να πάρει όταν φύγει από το νησί, ώστε να προφυλαχτούν με τους συντρόφους του από τις δυσκολίες που θα συναντούσαν στο ταξίδι της επιστροφής τους. Μια από αυτές ήταν και οι σειρήνες. Ο Οδυσσέας προκάλεσε το θάνατό τους και οι σειρήνες δεν είχαν τόσο όμορφη φωνή. Την φράση «τραγούδι των Σειρήνων» την χρησιμοποιούμε για να μιλήσουμε για πράγματα που μας σαγηνεύουν, όμως θεωρούνται επικίνδυνα και γι' αυτό πρέπει να τα αποφεύγουμε (MATYSSZAK, 2013).

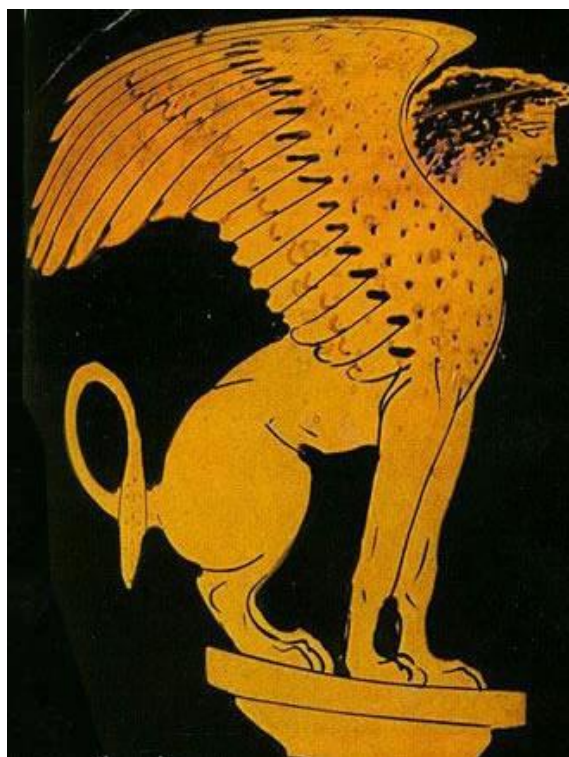
Εικόνα 10: Σειρήνες

Στον Ημίαιμος Πρίγκιπ γίνεται αναφορά στη σφίγγα (Ρουλιγκ, 2005:19). Η σφίγγα στη ελληνική μυθολογία παρουσιάζεται ως ένα λιοντάρι με φτερά και κεφάλι γυναίκας ή ως γυναικά με στήθος λιονταριού, η ουρά της σαν αυτή που έχει το ερπετό και φτερά, όπως έχει ένα πτηνό (MATYSZAK, 2013). Ο Οιδίποδας γνώριζε ότι η σφίγγα ζητούσε από όλους που ταξίδευαν να απαντήσουν σε ένα αίνιμά της και αυτούς που έδιναν λανθασμένη απάντηση τους σκότωνε. Η Σφίγγα αν συναντούσε κάποιον που έδινε σωστή απάντηση στο αίνιγμα της σκότωνε το εαυτό της. Ο Οιδίποδας βρήκε την απάντηση και η Σφίγγα έπεσε από τον βράχο. Ο άντρα που νίκησε την Σφίγγα, γύρισε στην Θήβα και του πρότειναν να κάνει σύζυγό του την Ιοκάστη και να γίνει ο ίδιος βασιλιάς, αφού ο προηγούμενος είχε πεθάνει (MATYSZAK, 2013).

Εικόνα 11: Η Σφίγγα των Ναξίων

Επίσης αναφέρεται η Γκένογκ Τζοούνς που ήταν αρχηγός των Αγιοκέφαλων Αρπυιών (Ρόουλινγκ, 2005:82, 110 &155). Οι Αρπυιές ήταν μυθικά τέρατα με σώμα πουλιού και κεφάλι γυναίκας οι οποίες κατά τον Ησίοδο είχαν πανέμορφα μακριά μαλλιά. Οι Αρπυιές είχαν αδερφή την Ίριδα, η οποία ήταν αγγελιοφόρος των θεών το όνομά τους σημαίνει άρπαγα όπως και οι Αρπυιές έπαιρναν το φαγητό από τα θύματά τους και δεν γινόταν φάνε τα αποφάγια τους εξαιτίας της δυσωδίας τους ήταν μολυσμένα. Είχανε φτερά από ατσάλι και έμοιαζαν σαν πανοπλία (MATYSSZAK, 2013). Βασάνιζαν τον βασιλιά της Θράκης Φινέα. Ο Δίας είχε τυφλώσει τον βασιλιά και οι Ερινύες του έτρωγαν το φαγητό με αποτέλεσμα να μην τρώει τίποτα. Σαν υποχρέωση είχανε να παραδίδουν αυτούς που παραβιάζανε τους νόμους και τους εγκληματίες στις Αρπυιές (MATYSSZAK, 2013). Ο Φινέας ζήτησε από τους Αργοναύτες να σκοτώσουν τις Αρπυιές, όμως δεν ήθελαν να θυμώσουν τον Δία και τις έδιωξαν. Ο Φινέας μπόρεσε να φάει και πρόσφερε την βοήθειά του στους Αργοναύτες ώστε να συνεχίσουν το ταξίδι τους (MATYSSZAK, 2013). Η προέλευση του ονόματος τους είναι από την αρχαία ελληνική λέξη άρπαξ και σημαίνει αρπακτικές. Ο Όμηρος κάνει αναφορά στα έργα του μόνο για μια αρπυία, την Ποδάγρη. Ο Ησίοδος αναφέρει άλλες τρεις: την Αέλλω, την Ωκυπέτη και την Κελαινώ (MATYSSZAK, 2013).

Εικόνα 12: Αρπυία το μυθικό τέρας με σώμα πουλιού και κεφάλι γυναίκας

Στο τελευταίο βιβλίο, ο Χάρι Πότερ και οι κλήροι του θανάτου γίνεται αναφορά στις Χίμαιρες από την Ελλάδα (Ρόουλινγκ, 2005:22). Η Χίμαιρα στην ελληνική μυθολογία είχε τρία κεφάλια, το κεφάλι της θύμιζε λιοντάρι, ο κορμός του σώματός της έμοιαζε με κατσικά και η ουρά της με φίδι. Από το στόμα της έβγαζε φωτιά, ήταν ένα επικίνδυνο τρομακτικό πλάσμα (MATYSZAK, 2013). Σήμερα τη λέξη «Χίμαιρα» την χρησιμοποιούμε για την περιγραφή οποιοδήποτε πράγματος διαμορφώνεται από ανομοιογενή στοιχεία. Ο Βελλεροφόντης σκότωσε την Χίμαιρα, χρησιμοποιώντας την «μύτη» του μολυβιού, κάρφωσε τον λαιμό της και όταν πήγε να βγάλει φωτιά από το στόμα της η λόγχη του μολυβιού έλιωσε και προκάλεσε ασφυξία στη Χίμαιρα (MATYSZAK, 2013).

Εικόνα 13: Η Χίμαιρα

Η. Αντικείμενα & Μαθήματα

Ο αόρατος μανδύας του Χάρι που πήρε ως δώρο για τα Χριστούγεννα (Ρόουλιγκ, 1997), θυμίζει το αόρατο σκούφο του Περσέα (ΜΑΤΥΣΖΑΚ, 2013). Επίσης, στην κάμαρα με τα μυστικά, η Ερμιόνη ανακαλύπτει πως ένας βασιλίσκος μετατρέπει τους άλλους σε πέτρα και τους σκοτώνει (Ρουλιγκ, 1998:274). Μπορεί, όμως να τον αντιμετωπιστεί με τη βοήθεια ενός καθρέφτη. Σε αυτό το σημείο μας θυμίζει την ιστορία του Περσέα και της Μέδουσας. Σύμφωνα με τον μύθο, τρεις γυναίκες που ήταν πανέμορφες, περήφανες για την ομορφιά τους, συγκρίναν τους εαυτούς τους λέγοντας ότι είναι ομορφότερες από τους αρχέγονους θεούς. Η Μέδουσα ήταν η μόνη που δεν ήταν αθάνατη και είχε ερωτικές σχέσεις με τον Θεό της θάλασσας, οι οποίοι ερωτοτροπούσαν στον ναό της Θεάς Αθηνάς (ΜΑΤΥΣΖΑΚ, 2013). Γι αυτό τον λόγο η θεά έκανε την όψη των γοργόνων τρομακτική και να μην είναι ποθητές (ΜΑΤΥΣΖΑΚ, 2013). Στη Μέδουσα, μετέτρεψε τα μαλλιά της να έχουν φίδια και όποιος άντρας την κοιτούσε στα μάτια γινόταν πέτρα. Ο Περσέας αντιμετώπισε την Μέδουσα χρησιμοποιώντας το αόρατο σκούφο και την ασπίδα του, με την οποία μπόρεσε να δει την αντανάκλαση της, κόβοντας το κεφάλι της. Η Μέδουσα είναι η

μητέρα του Πήγασου, δημιουργήθηκε από το αίμα της που έπεσε στη γη και πατέρας του ήταν ο Θεός της Θάλασσας αλλά και των αλόγων (MATYSZAK, 2013).

Στον αιχμάλωτο του Αζκαμπάν, τα παιδιά έχουν μάθημα μαντικής και πρακτικού οδηγού μαντικής (Ροουλινγκ, 1999). Η τέχνη της μαντικής έχει σχέση με τη λέξη Θεός. Στην αρχαία ελληνική περίοδο η τέχνη της μαντικής από την θρησκεία έγινε δεκτή και συμπορεύονταν. Οι δύο πιστεύαν στην θεϊκή ύπαρξη και έκαναν προσπάθειες να έρθουν σε επαφή μαζί της. Στην εποχή του Ομήρου και μετά, η μαγεία ελαττώθηκε. Ο Όμηρος με τις αλλαγές των παλιών μυθολογικών παραδόσεων, η λατρεία του θεού Απόλλωνα και η ηθική του Μαντείου των Δελφών, δημιούργησαν μια ανώτερη λατρεία και πνευματική ατμόσφαιρα στην Ελλάδα (Καραδημητρίου, 2003). Αν και στον Όμηρο αναφέρονται μαγικά αντικείμενα και ότι η χρήση κάποιων φίλτρων είχαν θαυμαστές λειτουργίες, διατηρώντας έτσι τα πιστεύω τους που αφορούσαν μαγικές ικανότητες, πλάσματα, άτομα, αλλά στην πραγματικότητα είναι ότι έχει απομείνει από μια άλλη πίστη (Καραδημητρίου, 2003). Οι δύο κατηγορίες μαντικής είναι η έντεχνη και η άτεχνη. Στη πρώτη κατηγορία, ο μάντης παρατηρεί φαινόμενα τα οποία αντιλαμβάνεται, και ο Θεός μέσω του μάντη ανακοινώνει τα γεγονότα που πρόκειται να συμβούν στο μέλλον (Flacelière, 1964). Στην επαγωγική μαντεία, το άτομο χρειαζόταν να διδαχθεί και να απόκτηση εμπειρία πολλών χρόνων. Στη δεύτερη κατηγορία, η άτεχνη μαντεία ήταν η φυσική ικανότητα του ατόμου να προφητεύει γεγονότα, λειτουργώντας ως «εργαλείο» του Θεού (Καραδημητρίου, 2003). Οι άνθρωποι, οι οποίοι προφήτευαν, ήταν πάντα σε ετοιμότητα για να ανακοινώσουν την θέληση του Θεού. Τα άτομα αυτά είναι γνωστά ως προφήτες, Πυθίες, Σιβύλλες και Βακχίδες. Πηγή έμπνευσης τους ήταν ο Θεός (Καραδημητρίου, 2003).

Το μάθημα της βοτανολογίας, συναντάμε και στη μυθολογία (Ροουλινγκ, 1999:178). Ο δάσκαλος του Αχιλλέα και του Ιπποκράτη, ο Κένταυρος Χείρωνας ο οποίος κατοικούσε στο Πήλιο, γνώριζε πολύ καλά τα βότανα. Ο Χείρων είχε ενδιαφέρον για την επιστήμη της ιατρικής και από αυτόν ονομάστηκε το θεραπευτικό φυτό, κενταύριον. Επίσης ο Απόλλωνας είχε αγαπήσει τον Υάκινθο που ήταν ένα γοητευτικό αγόρι, το λουλούδι υάκινθος ονομάστηκε έτσι, γιατί ο Απόλλωνας σκότωσε καταλάθος τον Υάκινθο με τον δίσκο της δισκοβολίας και από το αίμα του δημιουργήθηκε το άνθος (MATYSZAK, 2013). Για τους αρχαίους Έλληνες και

Ρωμαίους, τα βότανα είχανε θεραπευτικές ικανότητες για τους ανθρώπους και τα χρησιμοποιούσανε στην καθημερινή τους διατροφή (MATYSZAK, 2013).

Τέλος, στο βιβλίο το τάγμα του φοίνικα αναφέρεται η ορνιθομαντεία ή οιωνοσκοπία (Ρουλιγκ, 2003:508). Με αυτήν ερμηνεύονταν οι αριθμοί, οι κραυγές και ο διάφορος τρόπος που πετούσαν τα πτηνά. Η ερμηνεία των πουλιών ξεκίνησε από την Ρωμαϊκή εποχή, ενώ ήταν πολύ γνωστή και στην αρχαία Ελληνική περίοδο (Καραδημητρίου, 2003). Το όνομα του πουλιού όρνις είχε τη σημασία του οιωνού και από εδώ προέρχεται η ονομασία ορνιθομαντεία. Τα πουλιά ήταν αγγελιοφόροι που ανακοινώνανε τα μαντικά μηνύματα (Zaidman – Pantel, 2004). Οι αρχέγονοι Θεοί είχανε τα δικά τους ιερά πουλιά. Ο Δίας τον αετό, η Αθηνά την κουκουβάγια και ο Απόλλωνας το γεράκι. Η εμφάνιση τους ήταν θετικό σημάδι. Τα γεράκια θεωρούνταν κακός οιωνός αν κρατούσαν άλλα πουλιά, πράγματα ή έβγαζαν κραυγή. Οι άνθρωποι που μελετούσαν τον οιωνό, ονομάζονταν οιωνοσκόποι, ορνιθοσκόποι, ορνιθομάντεις κ.α. Στην αρχαία Ελλάδα φορούσανε λευκή ενδυμασία και χρυσό στεφάνι στο κεφάλι τους και κάθονταν στο οίονιστήριο και έβλεπαν πως πετούσαν τα πουλιά. Στην αρχαία εποχή διάσημοι ορνιθοσκόποι ήταν ο Κάλχας που καταγόταν από την Ελλάδα και ο Έλενος από την Τροία (Καραδημητρίου, 2003).

Συμπεράσματα

Μέσα από τα βιβλία του Χάρι Πότερ ερχόμαστε σε επαφή με τη μυθολογία και με τον φανταστικό κόσμο της μαγείας. Η συγγραφέα Τζ.Κ. Ρουλιγκ μας ταξιδεύει από τον κόσμο τον δικό μας, τον κόσμο των Μαγκλς, όπως χαρακτηρίζει αυτούς που δεν διαθέτουν μαγικές δυνάμεις, στο κόσμο της μαγείας. Σε κάθε βιβλίο βλέπουμε από ένα μυθικό πλάσμα πχ στη φιλοσοφική λίθο τον Λουλούκο που ήταν κέρβερος, τον Ρόναν τον Κένταυρο. Στην κάμαρα με τα μυστικά γνωρίζουμε το μυθικό τέρας Βασιλίσκο. Στο κύπελλο της φωτιάς τις σειρήνες κ.α. Επιπλέον χρησιμοποίησε διάφορα πρόσωπα της μυθολογίας και έχει δανειστεί στοιχεία των χαρακτήρων τους και τα ονόματά τους πχ Ανδρομέδα, Άργος, Σείριος κλπ. Διαβάζοντας λοιπόν τα βιβλία, ο αναγνώστης γνωρίζει την ελληνική και ρωμαϊκή μυθολογία. Συνειδητοποιούμε ότι η μυθολογία κατέχει σπουδαίο ρόλο στη καθημερινή ζωή των ανθρώπων και βοηθάει στην πνευματική ανάπτυξή τους. Αποτελεί κομμάτι της ταυτότητας του πολιτισμού μας. Οι ήρωες μας, όπως και οι ιστορίες μας, έχουν προκαλέσει τον εντυπωσιασμό όλου του πολιτισμένου κόσμου και αναπαράχθηκαν σε ποικίλες μορφές και με κάθε μέσον

(MATYSSZAK, 2013). Η Ελλάδα είναι γνωστή εξαιτίας των μυθικών ηρώων της και των μνημείων τους.

Διαβάζοντας τους μύθους καταλαβαίνουμε πως ήταν ο κόσμος για τους αρχαίους. Τα πρωτότυπα από τους ήρωες, των αδικημένων γυναικών και των δυνατών αρχέγονων θεών, που έχουν αυθαίρετη συμπεριφορά συνέβαλαν στη διαμόρφωση της αντίληψης που είχε ο ελληνικός και ο ρωμαϊκός πολιτισμός των αρχαίων χρόνων για τον εαυτό τους αλλά και τις σχέσεις που έχουν με το κόσμο. Για παράδειγμα ένας ψυχολόγος, ο οποίος αναφέρει το Οιδιπόδειο σύμπλεγμα ή τον ναρκισσισμό, μιλάει για τους μύθους του Οιδίποδα και του Νάρκισσου, οι οποίοι μύθοι αποτελούν λεπτομερής περιγραφή των συγκεκριμένων ανθρώπινων συμπεριφορών και είναι αντικατάστατοι (MATYSSZAK, 2013). Οι μύθοι στη συνέχεια, μπορούν να χρησιμοποιηθούν ως εκπαιδευτικό «εργαλείο» και διαβάζοντας τις αφηγήσεις ο αναγνώστης δεν κουράζεται, αλλά απολαμβάνει τους μύθους. Τέλος στη μυθολογία οι ιστορίες έχουν κάτι κοινό, την θεματολογία τους. Οι ήρωες παίρνανε από δοκιμασίες, έχουν δυνάμεις, όφελι και διαβάζοντας τους μύθους συμπεραίνουμε ότι αν και υπάρχει διαφωνία απόψεων μεταξύ των θεών, θνητών, ημιθέων, όλοι μαζί ενώνονται για να αντιμετωπίσουν τα επικίνδυνα πλάσματα & τους γίγαντες που συμβολίζουν, το χάος και την καταστροφή (MATYSSZAK, 2013).

Βιβλιογραφικές Αναφορές

- Αναγνωστόπουλος Β. (1983). Τάσεις και εξελίξεις της παιδικής λογοτεχνίας στη δεκαετία 1970-1980. Αθήνα: Οι εκδόσεις των φίλων.
- Αναγνωστοπούλου, Δ. (2011). «Το αυτοβιογραφικό στοιχείο και η λειτουργία του στο εφηβικό μυθιστόρημα». Στο Μ. Κανατσούλη & Δ. Πολίτης (Επιμ.), Σύγχρονη εφηβική λογοτεχνία. Από την ποιητική της εφηβείας στην αναζήτηση της ερμηνείας της. Αθήνα: Πατάκης.
- Αναγνωστοπούλου, Δ. (2018). «Μορφές της εξέγερσης στο ελληνικό μυθιστόρημα για εφήβους». Στο Τ. Τσιλιμένη, Ε. Κονταξή & Ε. Σηφάκη (Επιμ.), Θεωρήσεις της παιδικής εφηβικής λογοτεχνίας. «Ἡδονῶν ἴδιον ἔπαινος». Θεσσαλονίκη: Τζιόλα.
- Burkert,W.(1993). ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ – Αρχαϊκή και Κλασσική Εποχή. Αθήνα: Καρδαμίτσα.
- Banou, E.(2008). “Minoan ‘Horns of Consecration’ Revisited: A Symbol of Sun Worship in Palatial and Post-Palatial Crete?” in Mediterranean Archaeology and Archaeometry,8 (1), 27-47.
- Vernant, J.P. (2003). Μύθος και κοινωνία στην αρχαία Ελλάδα. Αθήνα: Μεταίχμιο.
- Γουργιώτου, Ε. (2004). Η μυθολογία και η θέση της στο πρόγραμμα του ελληνικού νηπιαγωγείου. (Διδακτορική Διατριβή, Πανεπιστήμιο Αιγαίου).
- Δανέζης, Ε. & Θεοδοσίου, Ε.(2002). ΑΣΤΡΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΡΙΣΜΟΙ. Ο Ουρανός του Χειμώνα. ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΙΩΝ ΠΥΛΩΝ. Εφημερίδα Η Καθημερινή- ΕΠΤΑ ΗΜΕΡΕΣ. Ανακτήθηκε από <https://manosdanezis.gr/wp-content/uploads/2017/08/58ep.pdf>
- Δανέζης, Ε. & Θεοδοσίου, Ε.(2002). Ανδρομέδα: η μελαγχολική πριγκίπισσα τ’ ουρανού. Ο ουρανός του φθινοπώρου. Εφημερίδα Η Καθημερινή- ΕΠΤΑ ΗΜΕΡΕΣ. Ανακτήθηκε από <https://manosdanezis.gr/wp-content/uploads/2017/08/54ep.pdf>
- Zaidman, B. L. – Pantel, S.P. (2004). Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΣΤΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΚΛΑΣΙΚΗΣ ΕΠΟΧΗΣ. Αθήνα: Πατάκης.
- Ζερβού, Α.(1999). Στη χώρα των θαυμάτων. Αθήνα: Πατάκης.
- Jones, D.E. (2016). An instinct for dragons. New York: Routledge .
- Κοντάκος, Α. (2003). Μύθοι και Εκπαίδευση: Προτάσεις για μια Παιδαγωγική του Μύθου. Αθήνα: Ατραπός.

Kennedy, G.(επιμ.). (2008). Αρχαία ελληνική και ρωμαϊκή κριτική. Θεσσαλονίκη: Ίδρυμα Μανόλη Τριανταφυλλίδη.

Κολτσιδόπουλος, Ε. & Παπαϊωάννου, Α.(2007). Η πηλιορείτισσα γιαγιά θυμάται...BOTANA ΔΙΑ ΠΑΣΑΝ ΝΟΣΟΝ. Μακρινίτσα, Πηλίου: ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ. Διαθέσιμο στο <https://docplayer.gr/401179-I-pilioreitissa-giagia-thymatai-votana-ia-pasan-noson.html>

Καραδημητρίου, Α. (2003) : Η Μαντική στην αρχαία Ελλάδα και ο ρόλος της στα αρχαία ελληνικά κείμενα. Θεσσαλονίκη: Κυρομάνος.

Κανατσούλη, Μ. (2000). Ιδεολογικές διαστάσεις της παιδικής λογοτεχνίας. Αθήνα: Τυπωθήτω.

Καζαντζάκη, Γ.(1913). «Τι διαβάζουν τα παιδιά μας». Δελτίο Εκπαιδευτικού Ομίλου. Αθήνα, 3.

Κακριδής, Ι.Θ. (1986). Ελληνική Μυθολογία Εισαγωγή στο Μύθο - Τόμος 1 & 4. Αθήνα: Εκδοτική Αθηνών.

Κατσαδώρας, Γ. (2007). Η παιδαγωγική σημασία του μύθου ζώων. Η Παιδαγωγική και Διδακτική Αξιοποίηση του Παραμυθιού. Αθήνα: Γρηγόρη.

Lukens, R. (1995). A Critical Handbook of Children's Literature. New York: Harper Collins College Publishers.

MATYSZAK, P. (2013). Οι Ελληνικοί και Ρωμαϊκοί Μύθοι: Ένα ταξίδι στην Αρχαιότητα. Αθήνα: Παπασωτηρίου.

Μπαχτίν, Μ. (1980). Προβλήματα λογοτεχνίας και αισθητικής. Αθήνα: Πλέθρον.

May, J.P.(1995). Children's Literature and Critical Theory. N. York: Oxford University Press.

Nikolajeva, M. (2002). The Rhetoric of Characters in Children's Literature. An Introduction. LAMDA, Mary Land: Scarecrow.

Παπαγεωργίου, Αι.(2010). Η Ελληνική Μυθολογία Στην Ελληνική Παιδική Λογοτεχνία. Συγκριτική προσέγγιση της ελληνικής μυθολογία. (Διδακτορική διατριβή, Α.Π.Θ).

Pirrotta, S. (2009).Plato Comicus, Die fragmentarischen Komödien, Ein Kommentar.Berlin: Verlag-Antike.

Porter, R. (2011). "Insights into Egyptian Horus Falcon Imagery by Way of Real Falcons and Horus Falcon Influence in the Aegean in the Middle Bronze Age: Part I, II" Journal of Ancient Egyptian Interconnections 3, 27-52.

- Πλατανιά, Δ.(2004).Οι Μυθολογίες του Κόσμου. Α΄μέρος: επικός μυθολογικός κύκλος. Ανακτήθηκε από <https://www.openbook.gr/oi-mythologies-tou-kosμου/>.
- Παπαντωνάκης, Γ., & Κωτόπουλος, Τ. (2011). Σκηνικό Χαρακτήρες Πλοκή, Διαβάζοντας ένα Λογοτεχνικό Κείμενο για Παιδιά και Νέους. Αθήνα: Όμιλος Ίων.
- Παπαντωνάκης, Γ. (2011). Σκηνικό – Χαρακτήρες – Πλοκή. Διαβάζοντας ένα λογοτεχνικό κείμενο για παιδιά και νέους. Αθήνα : Ίων.
- Παπαδάτος, Σ. Γ. (2016). Το παιδικό βιβλίο στην εκπαίδευση και στην κοινωνία. Αθήνα: Παπαδόπουλος.
- Parke, W.H. (2000): ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΑΝΤΕΙΑ. Αθήνα: Καρδαμίτσα.
- Rowling, J.K (1998).Ο Χάρι Πότερ και η Κάμερα με τα Μυστικά. Λονδίνο: Bloomsbury.
- Rowling, J.K (1999). Ο Χάρι Πότερ και ο Αιχμάλωτος του Αζκαμπάν. Λονδίνο: Bloomsbury.
- Rowling, J.K (2000).Ο Χάρι Πότερ και το Κύπελλο από Φωτιάς. Λονδίνο: Bloomsbury.
- Rowling, J.K (2003). Ο Χάρι Πότερ και το Τάγμα του Φοίνικα. Λονδίνο: Bloomsbury.
- Rowling, J.K (2005). Ο Χάρι Πότερ και ο Ημίαιμος Πρίγκιψ. Λονδίνο: Bloomsbury.
- Rowling, J.K (2007). Ο Χάρι Πότερ και οι Κλήροι του Θανάτου. Λονδίνο: Bloomsbury.
- Ruthven, K.K. (1988) Ο Μύθος. Αθήνα: Ερμής.
- Σιβροπούλου, Ρ. (2004). Ταξίδι στον κόσμο των εικονογραφημένων μικρών ιστοριών θεωρητικές και διδακτικές διαστάσεις. Αθήνα: Μεταίχμιο.
- Σπυροπούλου, Ζ.(1988).«Μύθοι περί Ζώων», Β' έκδοση. Αθήνα:Ελληνικά Γράμματα.
- Σαρίκας, Ζ.(επιμ). (1993). «Αίσωπος μύθοι». Αθήνα: Εξάντας.
- Σακελλαρίου, Χ.(1987). Οι κοινωνικές δομές του αρχαίου ελληνικού κόσμου μεσ' απ' τη ζωή και τους μύθους του ΑΙΣΩΠΟΥ. Στο ΔΙΑΒΑΖΩ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΑΙΣΩΠΟΣ, 167, 33. Ανακτήθηκε από issuu.
- Santagostino, P. (2003). ΠΩΣ ΝΑ ΔΙΗΓΟΥΜΑΣΤΕ ΕΝΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙ...ΚΑΙ ΝΑ ΕΠΙΝΟΟΥΜΕ ΑΛΛΑ ΕΚΑΤΟ. Αθήνα: Καστανιώτης.
- Stephens, J.& McCallum, R. (1998). Rettelling stories, Framing Culture.Treditional Story and metanarratives in Childtren's Literature. N.York &London: Garland.
- Toynbee, A. (1962). Σπουδή της Ιστορίας. Επιτομή υπό D.C Somervell. Αθήνα: Αφοί Συρόπουλοι & Κ. Κουμουνδουρέας.

Flacelière, R. (1964) ΜΑΝΤΕΙΣ ΚΑΙ ΜΑΝΤΕΙΑ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΑΔΑ. Αθήνα: Ζαχαρόπουλος.

Hunger, H. (1995). Ο κόσμος του βυζαντινού βιβλίου. Γραφή και Ανάγνωση στο Βυζάντιο. Αθήνα: Καρδαμίτσα.

Ψυχάρης, Γ.(1991). Στον ίσκιο του Πλατάνου. Αθήνα: Εστία.

Ιστογραφία

Esos. (χ.η). Εδώ «γεννήθηκε» ο Χάρι Πότερ: Η Τζόαν Ρόουλινγκ αποκαλύπτει τη «γενέτειρα» του διάσημου μάγου. Διαθέσιμο στο <https://sputniknews.gr/viral/202005227366815-edo-gennithike-o-Hari-poter-I-tzoan-rooulingk-apokalyptei-ti-geneteira-tou-diasimou-magou/> (τελευταία ανάκτηση 22-05-2020).

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ (2001). {online} Διαθέσιμο στο <http://users.sch.gr/ipap/mythologia/mythologia.htm>

Mak,S.(2011).Mythological References in Harry Potter. Διαθέσιμο στο <https://prezi.com/hjm88tlotg9n/mythological-references-in-harry-potter/> (τελευταία ανάκτηση 17-05-2017).

Μνημοσύνη, Ψηφιακή Βιβλιοθήκη της Αρχαίας Ελληνικής Γραμματείας.(2012).

ΗΡΟΔΟΤΟΣ: Ίστορικοί(2.1.1-2.5.2). Διαθέσιμο στο https://www.greek-language.gr/digitalResources/ancient_greek/library/browse.html?text_id=30&page=37

Μπούρα, Ν.(2019). Βασιλίσκος ή Cockatrice, ο τρομερός «Βασιλιάς των φιδιών». Διαθέσιμο στο <https://www.willowisps.gr/main/-cockatrice-o-/15/11/2019> (τελευταία ανάκτηση 15-11-2019)

Μήττα, Δ.(χ.η). Αριάδνη Μορφές και Θέματα της Αρχαίας Ελληνικής Μυθολογίας. Ερμιόνη. Διαθέσιμο στο https://www.greek-language.gr/digitalResources/ancient_greek/mythology/lexicon/atreides/page_015.html

Μήττα, Δ.(χ.η). Αριάδνη Μορφές και Θέματα της Αρχαίας Ελληνικής Μυθολογίας. ΣΙΒΥΛΛΑ. Διαθέσιμο στο https://www.greek-language.gr/digitalResources/ancient_greek/mythology/lexicon/mantises/page_031.html

PERPETUAL MAGAZINE (2021). {online} Διαθέσιμο στο <https://perpetual.gr/faces/tz-k-rooulingk-apo-anegh-monh-mhtera-pou-zouse-me-epidoma-egine-disekatommuriouxos/> (τελευταία ανάκτηση 20-02-2021).

Προεδρία της Ελληνικής Δημοκρατίας,(2018). ΤΑΓΜΑ ΦΟΙΝΙΚΟΣ το τρίτο Τάγμα Αριστείας στην ιεραρχία. Ανακτήθηκε από <https://www.presidency.gr/tagmata-aristeias/tagma-foinikos/>